

428.34959/

ว 317 7

7.3

การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษลับเปลี่ยนกับภาษาไทย และหน้าที่ของ
ภาษาอังกฤษที่ครูไทยใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ

ปริญพานิพนธ์

ของ

อรรชร กิจการ

13 ก.ย. 2533

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา

กุมภาพันธ์ 2533

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

170408

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....ประธาน

(Mr. Alec Bamford)

.....กรรมการ

(ผศ. ชวนพิศ ผลวัณณะ)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(Mr. Alec Bamford)

.....กรรมการ

(ผศ. ชวนพิศ ผลวัณณะ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อ. ปริญญา ขุนนาค)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร. สมพร บัวทอง)

วันที่...๕...เดือน...มิ.ย.ค.ม.....พ.ศ. 2533

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ Alec Bamford ซึ่งเป็นประธานผู้ควบคุมปริญญาโทฉบับนี้เป็นอย่างสูง ที่กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่งตลอดเวลา จนผู้วิจัยสามารถทำปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จได้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชวนพิศ ผลวัฒนะ ที่กรุณาเป็นกรรมการควบคุมการทำปริญญาโทฉบับนี้ ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ปริญญา บุณนาค ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่า ขอขอบพระคุณ อาจารย์ประพาศน์ นฤทธิประภา ที่คอยให้คำแนะนำเสมอมา

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ และอาจารย์ทุกท่านในภาควิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ให้คำแนะนำและความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบพระคุณอาจารย์ ปานใจ โชติสุต

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณลัดดา ศรีเลิศชลาลัย คุณอินทรา นวลัมฤทธิ์ เพื่อนและพี่น้องเอกภาษาศาสตร์ทุกคน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจอย่างดีให้ผู้วิจัยสามารถทำปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลงได้

ขอมอบความดีของปริญญาโทฉบับนี้เป็นเครื่องบูชาแด่ คุณพ่อ เชย กิจการ คุณแม่ จำเนียร กิจการ และคุณวรรณ กิจการ พี่และน้อง ๆ ที่ได้ให้กำลังใจ และทุกสิ่งทุกอย่างแก่ผู้วิจัยตลอดเวลา

อรชร กิจการ

กุมภาพันธ์ 2533

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	จุดมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย.....	6
	ความสำคัญของการศึกษาวิจัย.....	6
	ขอบเขตของการวิจัย.....	7
	ค่านิยมค้ำจุนเฉพาะ.....	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
	การสืบเปลี่ยนภาษา.....	8
	บทบาทของภาษาแม่ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ.....	10
	ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย.....	15
	หน้าที่ภาษา.....	17
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	31
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	33
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	83
	บรรณานุกรม.....	96
	ภาคผนวก.....	101
	ประวัติย่อผู้วิจัย.....	111

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ตารางแสดงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูใน ห้องเรียน ซึ่งคำนวณโดยการนับจำนวนกลุ่มคำและประโยค ...	49
2	ตารางแสดงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูใน ห้องเรียนซึ่งคำนวณโดยการนับจำนวนคำ	53
3	ตารางแสดงอัตราเฉลี่ยของจำนวนคำที่ปรากฏในกลุ่มคำและประโยค ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครู	56
4	ตารางแสดงปริมาณการใช้ภาษาไทยของครูในลักษณะต่าง ๆ.....	67
5	ตารางแสดงเหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยในลักษณะต่าง ๆ.	70
6	ตารางแสดงความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ ภาษาอังกฤษและภาษาไทย	74
7	ตารางแสดงการเปรียบเทียบปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน จากความคิดเห็นของครูกับการปฏิบัติจริงในห้องเรียน ทั้ง 3 คาบเรียนและเฉพาะคาบเรียนที่ 3.....	75
8	ตารางแสดงการเปรียบเทียบความสอดคล้องการใช้ภาษาอังกฤษ ของครูจากความคิดเห็นกับการปฏิบัติจริงในห้องเรียน	76
9	ตารางแสดงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในหน้าที่ภาษาต่างๆของครู..	81

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีบทบาทมากอย่างยิ่งในฐานะที่เป็นภาษากลาง ที่ใช้สื่อสารติดต่อกันระหว่างประเทศ (International Language) เป็นภาษาที่นิยมใช้แพร่หลายมากกว่าภาษาอื่นใดในโลก ดังนั้นประเทศไทยเองได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงได้มีการบรรจุภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยประสบกับปัญหามากมายหลายสาเหตุด้วยกัน เช่น สาเหตุจากตัวครู วิธีการสอนของครู ตัวนักเรียนและสิ่งแวดล้อมของนักเรียน รวมทั้งโอกาสที่จะได้พบ และฝึกการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน เป็นต้น สิ่งที่สำคัญและเป็นปัญหามากได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน ดังที่ กานดา ณ ถลาง (กานดา ณ ถลาง 2514:9) ชี้ให้เห็นว่าปัญหาแรกที่สำคัญเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย คือ การที่ไม่มีครูผู้สอนที่มีคุณภาพเพียงพอในสภาพการณ์ที่จำเป็นต้องมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เยาวชนทั่วประเทศ และตัวครูยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสอน ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของครูเองยังไม่คล่องและมีประสิทธิภาพเพียงพอ จึงทำให้ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้ กานดา สินธวานนท์ (กานดา สินธวานนท์ 2513:21) กล่าวไว้ว่าหากพิจารณาถึงจำนวนเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษของไทย ต้องยอมรับว่าความสามารถของนักเรียนไทยยังไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับข้อสังเกตของ ลุไร พงษ์ทองเจริญ (ลุไร พงษ์ทองเจริญ 2520:1) ที่ว่า นักเรียนไทยทุกคนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษา

ตอนปลายจนถึงชั้นมัธยมศึกษา มีชั่วโมงการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง ใช้เวลาเรียน 6 ปี ผลที่ปรากฏ คือ นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษไม่ว่าการฟัง พูด อ่าน เขียน น้อยมากไม่พอควรแก่ระดับชั้น ไม่คุ้มค่ากับเวลาและทุนที่ลงไป

นอกจากนี้ ปัญหาเกี่ยวกับโอกาสที่จะได้พบและใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยเป็นปัญหาที่สำคัญมากปัญหาหนึ่ง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษสัมพันธ์โดยตรงกับการพบและใช้ภาษาอังกฤษ จากการสังเกตของเม้าท์ฟอร์ดและคนอื่น ๆ (Mountford. 1986:1-9) พบว่า ครูไทยที่สอนภาษาอังกฤษจะใช้ภาษาไทยในการสอนมาก ซึ่งบางครั้ง 90 เปอร์เซ็นต์ ของบทเรียนภาษาอังกฤษจะใช้ภาษาไทยสอน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะขาดความเชื่อมั่นในตนเองและความรู้ที่จะใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ครูบางคนกล่าวว่านักเรียนต้องการให้ใช้ภาษาไทยในการสอนเพราะฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ และเม้าท์ฟอร์ด (Mountford 1986 : 1-9) กล่าวไว้ว่า

"English lesson must be IN and ABOUT and provoke the USE of English. If it doesn't, it's not an English lesson. The more English a student hears, the more English that student will acquire; the more English a teacher uses, the more confident he or she will become in using it. It is a teacher's duty to use as much English as possible in a lesson (but doesn't mean teacher should be talking all the time)"

นานาทัศนะเกี่ยวกับปริมาณของภาษาแม่ที่ใช้ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ อาทิเช่น บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2513:18) ได้กล่าวถึงกลวิธีการสอนที่รับรองกันมาก คือ การให้ผู้เรียนได้ประสบกับภาษาที่เรียนมาก

ที่สุดเท่าที่โอกาสจะอำนวย โดยใช้ภาษาของผู้เรียนเองแต่เฉพาะในกรณีที่จำเป็น
 สุโร พงษ์ทองเจริญ (สุโร พงษ์ทองเจริญ 2526:42) ให้ความเห็นว่า
ในการสอนภาษาอังกฤษนั้นครูต้องพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเพื่อให้
นักเรียนรู้สึกตนเอง สามารถใช้ภาษาอังกฤษนั้นได้จริง

นอกจากนี้ สังเวียน สฤตติกุล (สังเวียน สฤตติกุล 2521:62-63)
 ได้กล่าวถึงเทคนิคของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษว่า ครูควรพูดภาษาอังกฤษในห้อง
เรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความเคยชินในการฟังและการพูด ในระยะแรก ๆ
อาจจะพูดภาษาอังกฤษพร้อมภาษาไทยกำกับถ้าจำเป็น จนกระทั่งนักเรียนเกิดความ
เคยชินจึงไม่ต้องใช้ภาษาไทยกำกับ

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ยังคงมีใช้แต่ใช้ในวงจำกัด
 ดังเช่นคำกล่าวของ วิลลิส (Willis. 1986:XIV) ที่ว่า "There are times
 when it is preferable and more economical as far as time is
 concerned to drop English for a few seconds and use the
 students' own language"

ข้อเสนอเกี่ยวกับโอกาสที่เหมาะสมในการใช้ภาษาแม่ในการสอนภาษา
 อังกฤษดังที่ แมททิวส์ (Matthews. 1985:198-199) กล่าวไว้ว่าโอกาสที่ครู
จะใช้ภาษาแม่ได้เพื่อคำสั่งและการจัดการห้องเรียน (for instruction and
classroom management) การอธิบายและการตัดสินใจ (for explanation
and justification) และเพื่อความหมายในการสื่อสารรวมทั้งการตรวจสอบ
ความเข้าใจ (for communication meaning and checking compre-
hension)

อูร์เกเซ (Urgese. 1987:39-40) ได้กล่าวถึงบทบาทของภาษาแม่
 ไว้ว่า ในปัจจุบันมีการใช้ภาษาแม่ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศกันมาก
 ครูใช้ภาษาแม่เพื่ออธิบายกฎไวยากรณ์ที่ยาก หรือใช้เพื่ออธิบายในการทำแบบฝึกหัด

ทั้งนี้ จะใช้ภาษาแม่เมื่อได้พยายามใช้ภาษาต่างประเทศแต่นักเรียนไม่เข้าใจความหมายเหล่านั้น

ในประวัติการสอนภาษาต่างประเทศมีวิธีการสอนหลายวิธี ที่ใช้กันมาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษา แต่ละวิธีก็มีหลักการ เทคนิคการสอนและปรัชญาที่แตกต่างกันออกไป แต่ละวิธีมีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาษาแม่และภาษาที่สอง ซึ่งการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองในวิธีการสอนต่าง ๆ ที่สำคัญนั้นดังจะกล่าวต่อไปนี้

1 การสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method) หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Traditional Method เน้นการสอนไวยากรณ์ แปล และท่องจำคำอธิบาย และกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ซึ่งวิธีการสอนแบบนี้ ครูจะใช้ภาษาแม่เกือบตลอดทั้งบทเรียน ครูจะเป็นผู้จัดการทุกอย่างในการเรียนการสอน ในการสอนจะเน้นทักษะการเขียนและอ่านมาก การฟังและการพูดภาษาที่สองนั้นจะพบน้อยมาก ภาษาที่สองจะใช้มากในการเขียนแต่ในการฝึกใช้ภาษาที่สองในการพูดมีน้อย จะมีการแปลจากภาษาที่สองเป็นภาษาแม่ หรือแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาที่สองซึ่งเป็นเทคนิคการสอนที่ครูนิยมใช้มาก ในประเทศไทยนั้นเคยนิยมวิธีการสอนแบบนี้กันอย่างแพร่หลายจนกระทั่งในปัจจุบันนี้ครูบางคนยังคงใช้อยู่

2 วิธีการสอนแบบตรง (Direct Method) เป็นวิธีการสอนที่ตรงข้ามกับการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ ซึ่งเป็นวิธีการสอนภาษาโดยไม่ใช้ภาษาแม่เลยในห้องเรียน เน้นในเรื่องความเข้าใจและการใช้ทักษะทางภาษา ไม่มีการสอนการแปล หรือสอนกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์โดยตรงแก่นักเรียน แต่จะให้นักเรียนค้นพบกฎต่าง ๆ โดยตนเอง ซึ่งวิธีการสอนแบบนี้ไม่แพร่หลายมากนักในประเทศไทย

วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method) เป็นวิธีการสอนที่เน้นทักษะการฟัง-พูด มากกว่าทักษะอ่านและเขียน การใช้ภาษาแม่ในห้องเรียนนั้นไม่เข้มงวดเหมือนการสอนแบบโดยตรง ดังที่ สเทิร์น (Stern. 1983 : 464)

กล่าวว่า "...the use of the first language in the language class or in learning materials is not as severely restricted in the audiolingual method as it was in the direct method"

ครูใช้ภาษาแม่เพื่อต้องการให้นักเรียนมีความเข้าใจที่ถูกต้องและดีขึ้น ดังเช่นในการสั่งให้ทำกิจกรรมในห้องเรียน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวกับความหมายของคำ เป็นต้น

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นแนวการสอนภาษาเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถด้านภาษาเพื่อจะนำไปใช้ติดต่อสื่อสารได้จริงในสังคม ดังที่ เสทีร์น (Stern, 1983:259) กล่าวว่า "This approach makes language teaching realistic and relevant to language use" การสอนเพื่อการสื่อสารจะใช้สื่อการเรียนการสอนที่เป็นจริง (authentic materials) ทั้งนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พบและใช้ภาษากับเจ้าของภาษา นอกจากนี้ นักเรียนจะต้องมี "sense of appropriateness : the knowledge of how to say the right thing at the right time" (Johnson, 1982:13) ซึ่งรวมทั้งกิจกรรมในการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษา เช่น เกมสบทบาทสมมติ (role - plays) เป็นต้น ซึ่งการสอนแบบนี้กำลังเป็นที่แพร่หลายมาก ดังจะเห็นจากมีตำราเอกสารที่เกี่ยวกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้ออกมาเป็นจำนวนมาก

ดังนั้น จะพบว่าในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดูเหมือนว่าจะมีการใช้ภาษาอังกฤษมากในห้องเรียน แต่ไม่มีการห้ามใช้ภาษาแม่ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ บทบาทของภาษาแม่ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นไม่มีการกล่าวไว้อย่างชัดเจน เป็นสิ่งที่ผู้สอนต้องตัดสินใจเอง ดังที่ ลาร์สัน - ฟรีแมน

(Larsen - Freeman. 1987:2) กล่าวว่า "There is little or no accord.....ever on such a basic issue as the role of the students' native language"

ดังที่กล่าวมาข้างต้นว่าสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นได้มีการเปลี่ยนแปลงเรื่อยมา ทั้งด้านวิธีการสอน เทคนิคต่าง ๆ ฯลฯ แต่ที่ปรากฏตลอดมา คือ ภาษาที่ใช้ในห้องเรียนของครูผู้สอนจะมีทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยสลับกันไป ซึ่งปริมาณมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับครูผู้สอน

จุดมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษสลับเปลี่ยน/กับภาษาไทยของครูผู้สอนในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแง่ของ ลักษณะ ปริมาณและเหตุผล
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบถึงความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน และนำมาเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริงของครูในห้องเรียน
3. เพื่อวิเคราะห์หน้าที่ของภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียน

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะ ปริมาณ และเหตุผลที่ครูใช้ภาษาอังกฤษสลับเปลี่ยนกับภาษาไทยในห้องเรียน
2. ทำให้ทราบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน พร้อมทั้งสามารถนำมาเปรียบเทียบกับว่าสอดคล้องกับการปฏิบัติจริงเพียงใด
3. ทำให้ทราบถึงหน้าที่ของภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร ได้แก่ ครูไทยผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2532 จำนวน 8 คน คนละ 3 คาบเรียน ซึ่งโรงเรียนดังกล่าวเป็นโรงเรียนชั้นนำประจำจังหวัด และครูใช้ภาษาอังกฤษในการสอน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสลับเปลี่ยนภาษา (Code-switching) หมายถึง การใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษในห้องเรียนของครูผู้สอน
2. ครู หมายถึง ครูไทยที่สอนวิชาภาษาอังกฤษในรายวิชา อ. 411, อ. 513 และ อ. 615 ในโรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช อ.เมือง จ. นครศรีธรรมราช
3. ลักษณะ หมายถึง ลักษณะภาษาไทยที่ครูใช้สลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษ ได้แก่ การแปล การจัดการห้องเรียน การเสริมข้อมูล การอธิบายไวยากรณ์ภาษาคำสั่ง และคำถาม
4. หน้าที่ภาษา หมายถึง ความหมายในการใช้ภาษาหรือจุดประสงค์ของภาษา เช่น การถาม การสั่ง การเสนอข้อมูลหรือบทเรียน ตรวจสอบ ยอมรับ และเสนอแนะ เป็นต้น

51
ม.เ.อ.

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การสลับเปลี่ยนภาษา (Code-switching)
2. บทบาทของภาษาแม่ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
3. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
4. หน้าที่ทางภาษา (Language Functions)
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การสลับเปลี่ยนภาษา (Code-switching)

"Code-switching" หรือ "language switch" เป็นลักษณะการสลับเปลี่ยนภาษาที่ผู้ใช้ภาษามีความรู้ในภาษาทั้งสองภาษาเป็นอย่างดี ซึ่งการใช้ "Code-switching" นี้ มักจะปรากฏใช้กันมากในกลุ่มคนที่ใช้ภาษาแบบทวิภาษา (Bilingual Speech Community) ซึ่งเป็นชุมชนที่บุคคลในชุมชนนี้จะมีภาษาที่ใช้ในการสื่อสารติดต่อกันสองภาษา และมีความรู้และสามารถใช้ภาษาทั้งสองภาษานั้นเท่า ๆ กัน รวมทั้งสามารถใช้ภาษาทั้งสองภาษานั้นเท่า ๆ กัน และสามารถเลือกใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งได้ตามต้องการ ซึ่งเหมาะสมกับโอกาสสถานที่ และบุคคลที่ใช้ติดต่อสื่อสารด้วย ดังที่ พรายด์ (Pride, 1979:77) ได้กล่าวไว้ว่า

"The key to the bilingual's competence lies in the necessity for alternating his code, a process usually referred to as switching. Switching occurs in response to some kind of triggering, a term introduced by Micheal Clyne (1967). The most obvious kind of trigger is the entry into the conversation of a new addressee,

who doesn't understand Language A, or to whom it would not be appropriate to speak it. Often also a new topic may trigger a switch, if the speaker or his listener is more comfortable in speaking about this topic in language B..."

ซึ่งการสลับเปลี่ยนภาษานี้ อาจเกิดขึ้นระหว่างภาษาสองภาษา หรือเกิดขึ้นในภาษาใดภาษาหนึ่งเพียงภาษาเดียวก็ได้ หมายถึง เป็นการเปลี่ยนภาษาจากภาษามาตราฐานเป็นภาษาที่ไม่มาตราฐาน หรือเปลี่ยนจากภาษากลางเป็นภาษาถิ่นอย่างนี้ เป็นต้น การสลับเปลี่ยนภาษาเป็นลักษณะการใช้ภาษาอย่างหนึ่งที่ปรากฏได้โดยทั่วไปในระหว่างการติดต่อสื่อสารกันในระหว่างบุคคล ซึ่งมีคนจำนวนมากที่สามารถเปลี่ยนภาษาได้ตามโอกาส สถานการณ์ และบุคคลที่สนใจภาษาด้วย ในกรณีนี้ แม็ค อาร์เทอร์ (McArthur. 1983:91) ได้กล่าวไว้ว่า

"Code-switching is a very common activity. It means that most people can move without much effort from a style of language needed in one situation to a style needed in another. This might be within one language, standard to slang, from middle-class to working class. It can also mean among bilinguals or between languages"

ในสภาพของห้องเรียนภาษาต่างประเทศ (foreign language classroom) จะมีลักษณะของการสลับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาที่หนึ่งกับภาษาที่สองของครูผู้สอน หรือนักเรียนปรากฏอยู่เสมอ ครูจะใช้ภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่งในการอธิบายคำภาษาต่างประเทศที่คิดว่ายาก สำหรับนักเรียน หรือบางครั้งนักเรียนจะใช้คำและวลีต่างๆ ในภาษาที่หนึ่ง เมื่อพวกเขาไม่รู้ว่าจะใช้ภาษาที่สองได้อย่างไร ดังที่ แฟรช และกริสเปอร์ (Faerch and Kasper. 1989:16) กล่าวว่า

"Thus in the foreign language classroom, learners frequently share the L1 with their teacher, which enables them to code switch intensively between L1 and L2"

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งในที่นี้ หมายถึง ภาษาอังกฤษนั้น ทั้งครูผู้สอนและนักเรียนมีภาษาที่หนึ่ง หรือภาษาแม่ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นภาษาเดียวกันคือ ภาษาไทย ดังนั้น ในห้องเรียน ภาษาอังกฤษมักจะมีเหตุการณ์เกี่ยวกับการสลับเปลี่ยนภาษา ระหว่างภาษาอังกฤษกับ ภาษาไทยเกิดขึ้นเสมอ ๆ ทั้งนี้อาจจะเกิดจากนักเรียนหรือครูเป็นผู้ใช้ทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษในแต่ละคาบเรียนของวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นพฤติกรรมการสอน ที่น่าศึกษา ถึงลักษณะของภาษาที่มีการสลับเปลี่ยนกัน รวมทั้งเหตุผลที่ครูสอนภาษาอังกฤษเปลี่ยนภาษาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในบางครั้ง

2. บทบาทของภาษาที่หนึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

(Role of L1 in foreign language teaching)

โดยทั่วไปในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ภาษาที่หนึ่งหรือ ภาษาแม่ยังไม่ได้ได้รับความสำคัญเท่าที่ควร ไม่มีการกล่าวถึงบทบาทของภาษาแม่ไว้ให้ชัดเจน ทั้งที่การใช้ภาษาแม่ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศยังคงเป็น ปัญหาหนึ่งที่กล่าวถึงเสมอตั้งแต่เช่นที่ พิศรประภา อุดลยวิทย์ (พิศรประภา อุดลยวิทย์ 2527:39) ได้กล่าวไว้ว่า "มีนักทฤษฎีบางท่านคัดค้านการใช้ภาษาแม่ในการสอน ภาษาต่างประเทศ แต่ผลของการสอนโดยไม่ใช้ภาษาแม่ยังคงเป็นปัญหาอยู่เพราะ นักเรียนก้าวหน้าไปได้ช้ามาก ครูสอนภาษาเผชิญปัญหาในการใช้เวลามากมาย อย่างไรประโยชน์"

หากในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ได้มีการห้ามใช้ภาษาแม่ใน ห้องเรียนจะทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างช้ามาก รวมทั้งผลที่ได้ก็ไม่ได้

คุ้มกับเวลาที่ใช้ไปคือ นักเรียนไม่เข้าใจว่าครูพูด ครูสอนอะไร หรือครูจะให้ทำกิจกรรมอะไร อย่างไร เป็นต้น โดยเฉพาะในห้องเรียนที่ครูผู้สอน และนักเรียนต่างใช้ภาษาแม่เดียวกัน เช่น ภาษาไทย การใช้ภาษาแม่ในห้องเรียนจะมีประโยชน์สำหรับการเรียนการสอนอย่างมาก เช่น ครูอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายความหมายของคำต่างประเทศ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเข้าใจได้เร็ว และถูกต้องยิ่งขึ้น หากใช้ภาษาต่างประเทศในการอธิบายนั้น จะเป็นการใช้เวลามากเกินไปประโยชน์ เพราะอาจจะทำให้นักเรียนบางคนไม่เข้าใจ และอาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาได้อีกด้วย

ในปัจจุบัน การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในด้านเกี่ยวกับการใช้ภาษาแม่ หรือบทบาทของภาษาแม่ในห้องเรียนนั้นยังได้รับความสนใจน้อยมากในเรื่องนี้จนกระทั่งบางครั้งมีบางคนกล่าวว่า ภาษาแม่ยังไม่มีบทบาทสำคัญอะไรในห้องเรียนภาษาต่างประเทศไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง แต่แอ็คคินสัน (Atkinson, 1987:241) ได้โต้แย้งในกรณีว่า บทบาทของภาษาแม่ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้นมีอยู่มากแต่ยังไม่ได้มีการตัดสินใจที่ชัดเจนออกมา และยังได้กล่าวถึงประโยชน์ของภาษาแม่ไว้ในหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านเทคนิคการแปลที่บทบาทของภาษาแม่มีความสำคัญมากนอกจากนี้ แอ็คคินสัน (Atkinson, 1987: 243-244) ยังได้กล่าวถึง จุดประสงค์ต่าง ๆ ในการใช้ภาษาแม่ในห้องเรียนภาษาต่างประเทศ ที่ครูผู้สอนและนักเรียนใช้ภาษาแม่เหมือนกัน ซึ่งเขาได้ทำการทดลองไว้ ดังต่อไปนี้

- การใช้ภาษาแม่เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาต่างประเทศ (Eliciting language) ซึ่งสามารถใช้ได้กับนักเรียนทุกระดับชั้น และยังช่วยประหยัดเวลาในการเรียนการสอนด้วย
- เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน (Checking comprehension) ใช้ตรวจสอบความเข้าใจในการฟัง การอ่าน หรือการรับรู้ต่าง ๆ

ในภาษาต่างประเทศของนักเรียนได้

- เพื่อใช้ในการออกคำสั่ง (Giving instructions) ซึ่งเหมาะสมสำหรับนักเรียนในระดับต้น ๆ เพื่อผู้สอนจะได้มั่นใจว่านักเรียนเข้าใจว่าจะทำอะไร อย่างไร เกี่ยวกับกิจกรรมนั้น ๆ

- ใช้ในการร่วมมือระหว่างผู้เรียน (Co-operation among learners) ในการทำกิจกรรมกลุ่ม เพราะสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เปรียบเทียบคำตอบหรือใช้ในการอธิบายแก่เพื่อน ๆ ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้ได้ผลดียิ่งขึ้นได้

- เพื่อใช้ในการอภิปรายแสดงความคิดเห็น หรือพูดคุยเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอนในห้องเรียนภาษา (Discussion of classroom methodology) ซึ่งทั้งครูและนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น หรืออภิปรายพูดคุยร่วมกันในด้านเกี่ยวกับการเรียนการสอน เพราะสามารถนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมขึ้น ดังเช่นในห้องเรียนระดับต้น ๆ นักเรียนอาจจะต้องใช้ทั้งภาษาแม่และภาษาอังกฤษในการอภิปรายพูดคุยกับครูผู้สอนหรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน

- เพื่อใช้ในการเสนอภาษา (Presentation and reinforcement of language) ซึ่งภาษาต่างประเทศมีลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาแม่ของนักเรียนเป็นสิ่งที่ยากแก่การเข้าใจ เช่น ลักษณะโครงสร้างทางภาษาในการอธิบายและแสดงตัวอย่างนั้น จำเป็นต้องใช้ภาษาแม่เพราะสามารถประหยัดเวลา และมีความถูกต้องในการเข้าใจด้วย

- เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในด้านความหมายของคำ (Checking sense) เช่น ในการแปล (Translation) และการเขียนเรียงความ (Composition) ต้องมีเรื่องความรู้สึกในเรื่องความเหมาะสม (Sense) เข้ามาเกี่ยวข้อง

- เพื่อใช้ในการทดสอบ (Testing) ภาษาแม่สามารถนำมาใช้
ในการทดสอบนักเรียนได้ เช่น ในแบบทดสอบการแปลจากภาษาแม่เป็น
ภาษาต่างประเทศ หรือแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาแม่ เป็นต้น

- เพื่อใช้ในการปรับปรุงพัฒนา และความต่อเนื่องของกระบวนการเรียน
การสอน (Development of useful learning strategies) เช่น ใน
กิจกรรมที่ต้องมีการสนทนา นักเรียนหรือครูอาจจะต้องใช้ภาษาแม่ในบางช่วงเพื่อ
ความต่อเนื่องของกิจกรรม และยังทำให้กิจกรรมการเรียนดำเนินได้ต่อไป

นอกจากประโยชน์ของภาษาแม่ที่มีมากมายในการเรียนการสอนภาษาต่าง
ประเทศแล้ว แอ็คคินสัน (Atkinson. 1987:247) ยังได้กล่าวถึงโทษของ
การใช้ภาษาแม่มากเกินไปจนเกิดความเหมาะสมไ้ด้วย ดังนี้

1. ในบางครั้งทั้งครูและนักเรียนหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งคิดว่าไม่เข้าใจใน
ภาษาต่างประเทศหากไม่มีการแปลเป็นภาษาแม่ก่อน
2. ไม่มีการเห็นถึงความแตกต่างในด้านรูปแบบ ความหมายหรือลักษณะ
การนำไปใช้ของภาษาต่างประเทศเหล่านั้น
3. นักเรียนไม่มีความพยายามที่จะพูดภาษาต่างประเทศ แม้ในบาง
ครั้งนักเรียนสามารถพูดได้ ดังนั้นนักเรียนจึงใช้ภาษาแม่ตลอดในบทเรียน
4. ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียน นักเรียนจะไม่เห็นถึง
ความจำเป็นในการใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมนั้น

ในปัจจุบัน อาจกล่าวได้ว่าบรรยากาศในห้องเรียนสมัยใหม่นี้ ได้อนุญาต
ให้นักเรียนใช้ภาษาแม่ได้บ้าง เพราะจะเป็นการยากสำหรับนักเรียนที่จะพูดหรือ
เขียนในสิ่งที่เขาไม่รู้เกี่ยวกับภาษาต่างประเทศ (Spratt. 1987:199) และ
อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนรู้สึกไม่มีความสุขในการเรียนภาษา นอกจากนี้
อาจทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศอีกด้วย ซึ่งเป็น
เหตุผลทางด้านจิตใจของนักเรียนอีกทั้งในทางปฏิบัติ เช่น ในการทำกิจกรรม

ด้านการเรียนต่าง ๆ ภาษาแม่อาจใช้ในการอธิบายถึงวิธีการปฏิบัติกิจกรรม
เหล่านั้น และนักเรียนสามารถกระทำได้อย่างถูกต้องดังที่ แพททิสัน (Pattison.
1987:14) กล่าวว่า "There are good practical and psychological
reasons for using the mother tongue for a certain purpose
in foreign language courses."

การใช้ภาษาแม่ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น อาจจะต้องขึ้น
อยู่กับการพิจารณาของครูผู้สอนว่า ทำไม หรือเมื่อใด จึงจะมีการใช้ภาษาแม่ใน
ห้องเรียน ซึ่งครูผู้สอนภาษาอังกฤษเองก็ไม่จำเป็นต้องพูดภาษาอังกฤษตลอด
เวลาในห้องเรียนเพราะในบางโอกาส—การใช้ภาษาแม่มีประโยชน์และคุ้มค่ากว่า
ดังเช่นที่ วิลลิส (Willis. 1986:XIV) กล่าวว่า "There are times
when it is preferable and more economical as far as time is
concerned to drop English for a few second and use the
students' own language."

โอกาสที่ครูที่ใช้ภาษาแม่ในห้องเรียนนั้นมิได้หลายกรณี ดังเช่นที่ วิลลิส
(Willis. 1986:9) จะกล่าวไว้ดังนี้ คือ

- เพื่ออธิบายความหมายหรือการใช้คำต่าง ๆ ในภาษาต่างประเทศ
(to explain the meaning or use of a new foreign word)
- เพื่ออธิบายจุดประสงค์ของบทเรียน และกิจกรรมต่าง ๆ
(to explain the aim of lessons or the activity)
- เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน (to check student's
understanding)

3. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ประสบปัญหามากมาย หลายสาเหตุด้วยกัน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน วิธีการสอน ตัวนักเรียน รวมทั้ง สิ่งแวดล้อมของนักเรียนและโอกาสที่นักเรียนจะได้พบและใช้ภาษาอังกฤษ เป็นต้น โดยเฉพาะที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เป็นปัญหาที่สำคัญมากอย่างยิ่งปัญหาหนึ่ง คือ ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เพราะครูเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญมากในห้องเรียน ภาษาอังกฤษ ครูเป็นผู้เลือกเทคนิควิธีการสอน อุปกรณ์การสอน กิจกรรมการเรียน การสอน รวมทั้งกลวิธีต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ในห้องเรียน ดังนั้นครูจึงควรเป็นบุคคล ที่มีความรู้ความสามารถอย่างพอเพียงที่จะดำเนินการเหล่านี้ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ดังที่ พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2521:72-74) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

1. ความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน กล่าวคือ ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของครูยังไม่แน่นพอ ครูพูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษา และประถมศึกษาตอนปลาย

2. การเตรียมการสอนของครู การทำบันทึกการสอนล่วงหน้าเป็นสิ่งที่สำคัญมากโดยเฉพาะครูที่ยังไม่ชำนาญการสอน จะได้ว่าต้องค้นคว้าเพิ่มเติมในเรื่องอะไรบ้าง อุปกรณ์การสอนก็ต้องเตรียมไว้ให้พร้อม

3. ครูไม่เข้าใจโครงสร้างของหนังสือแบบเรียน ครูบางคนสอนเรียงไปตามลำดับหน้าจนจบเล่ม ครูควรเอาบทเรียนมาวิเคราะห์หัวข้อสำคัญแล้วเตรียมการสอนให้วนเวียนอยู่กับหัวข้อนั้น

4. ปัญหาเรื่องการแปล ครูบางคนพูดประโยคหนึ่งแปลประโยคหนึ่ง ทำให้นักเรียนสร้างนิสัยในทางที่ไม่ถูก อันจะเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป

5. ปัญหาเรื่องการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมของครู ซึ่งไม่มีเวลา
เพียงพอที่จะไปค้นคว้าเพิ่ม รวมทั้งนิสัยรักการอ่านมีอยู่น้อยมาก

จากปัญหาที่กล่าวมา เมื่อความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน ครูพูดภาษาอังกฤษไม่คล่อง ย่อมเป็นโอกาสที่จะมีการใช้ภาษาแม่ในห้องเรียน ซึ่งทั้งนี้รวมถึงการแปลที่มีการใช้ภาษาแม่ในกรณีนี้มาก หากการเตรียมตัวในการสอนของครูยังไม่พร้อมและไม่มีการหาความรู้อื่นๆ เพิ่มเติม ก็อาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ครูจะใช้ภาษาแม่ในห้องเรียน เพราะย่อมจะมีความมั่นใจกว่าที่จะใช้ภาษาอังกฤษตลอดบทเรียน

ซึ่ง กานดา ลินธวานนท์ เองยังได้กล่าวสรุปไว้เกี่ยวกับปัญหาครูผู้สอนภาษาอังกฤษไว้ ได้ดังนี้ (กานดา ลินธวานนท์ 2513:108-116)

1. ความรู้ของครูผู้สอนในเรื่องการพูด การออกเสียงซึ่งจะเป็นแบบอย่างอันดีสำหรับนักเรียนนั้น นับว่ายังมีน้อยมาก

2. ครูคนไทยมักจะขี้อาย ไม่กล้าพูดกล้าแสดงท่าทางประกอบอย่างฝรั่ง หรือทำได้ก็ต้องเสแสร้งฝืนทำ โดยเกรงว่าจะถูกผู้อื่นค่อนแคะหรือเป็นที่น่าหัวเราะเป็นต้น

ดังนั้น เมื่อครูผู้สอนยังพูดภาษาอังกฤษไม่คล่อง รวมทั้งมีความอายในการที่จะพูดภาษาอังกฤษ ครูจึงใช้ภาษาไทยในห้องเรียน

นอกจากนี้ บอท (Bott. 2523:33-42) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาชั้น ไม่ได้เป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพราะครูใช้เทคนิคการสอนแบบแปลคำต่อคำ มีการอธิบายกฎไวยากรณ์ทางภาษา และบอท (Bott) ยังได้เสนอว่าครูผู้สอนควรจะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อดำเนินการเรียนการสอนในห้องเรียน ส่วนภาษาไทยนั้นยังคงใช้ได้บ้างในบางโอกาสนอกจากนี้ครูควรสร้างบรรยากาศในห้องเรียนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่สามารถกระทำได้

ในการประชุมสัมมนาของ UNESCO ที่ประเทศศรีลังกา ได้มีการกล่าวถึง
คุณภาพของครูผู้สอนภาษาต่าง ๆ ไว้ ดังต่อไปนี้

1. ครูควรมีความรู้ในภาษานั้น ๆ สูงอย่างเพียงพอ สามารถออกเสียง
ได้ถูกต้อง รวมทั้งสามารถ อ่าน พูด ภาษานั้นได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้อง
2. ครูควรมีความรู้ด้านภาษาศาสตร์
3. ครูควรมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา
4. ครูควรมีความรู้ด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา และมีความสนใจ
ค้นคว้าความรู้ เทคนิคใหม่ ๆ เกี่ยวกับการสอน อุปกรณ์การสอน เพิ่มเติมเพื่อเป็น
การพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอน (Denis. 1972:46)

4. หน้าที่ภาษา (Language Functions)

วิธีการสอนภาษาต่างประเทศ ได้พัฒนาขึ้นตามลำดับนับตั้งแต่มีการสอน
ภาษาอังกฤษในโรงเรียน ซึ่งเริ่มตั้งแต่วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Gram-
mar Translation Method) วิธีตรง (Direct Method) วิธีฟัง-พูด
(Audio-lingual Method) จนกระทั่งถึงแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร
ความหมาย (Communicative approach)

ซึ่งวิธีการสอนเท่าที่ผ่านมาเป็นการจัดในลักษณะของ grammatical
syllabus (Wilkins. 1977:89) เนื้อหารายวิชาจะเน้นด้านโครงสร้างทาง
ไวยากรณ์ความรู้ในภาษา (knowledge) จะสอนรูปแบบทางไวยากรณ์ (gram-
matical forms) และความสัมพันธ์กับความหมาย (meanings) ผู้เรียนจะได้
การฝึกในด้านรูปแบบต่าง ๆ ของภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนไม่ได้รับการเน้นใน
เรื่องการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในการสื่อสารของชีวิตจริง ทั้งนี้เราเรียนภาษาเพื่อ
จุดประสงค์ในการติดต่อสื่อสาร แต่การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา
ยังขาดในด้านนี้อยู่

นับเป็นที่ยอมรับกันว่า จุดอ่อนของการจัดเนื้อหารายวิชาที่ใช้กันในเวลาที่ผ่านมา คือการไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาติดต่อสื่อความหมายในชีวิตจริง (Communicative Competence) จึงได้มีการเคลื่อนไหวในวงการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศขึ้นในระยะราว 10 กว่าปีมานี้ โดยมีผู้หันมาให้ความสนใจในเรื่องการจัดเนื้อหาวิชา ที่จะสนองความต้องการของผู้เรียน ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับเวลาและบุคคลที่ติดต่อด้วย บทเรียนมิได้ยึดถือเนื้อหาทางไวยากรณ์เป็นหลักดังแต่ก่อน แต่ยึดจุดประสงค์ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นหลักพร้อม ๆ กับเรียนเนื้อหาทางไวยากรณ์ (Wilkins, 1977)

จากเหตุผลที่ว่าจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษามุ่งให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้จริง ผู้เขียนบทเรียนจึงเน้นเนื้อหาที่จะใช้ในการสื่อสารมากกว่าที่จะเน้นการยิดเลียงและรูปประโยค การเรียนการสอนยึดกิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้ตอบกันไปมาเป็นการฝึกใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว แบบฝึกหัดอีกประเภทหนึ่งจะเป็นการฝึกเกี่ยวกับมรรยาทในการพูดและการเลือกใช้คำศัพท์ ส่วนวนที่ถูกต้องตามสถานการณ์นั้น ๆ เช่น ไม่พูดสุภาพหรือหยาบกระด้างจนเกินไป ในการฝึกภาษา ผู้เรียนจะต้องหัดแสดงท่าทางประกอบ เพื่อทำให้การใช้ภาษานั้นดูเป็นธรรมชาติ และให้ความหมายชัดเจนขึ้น ดังนั้น คำศัพท์ไวยากรณ์และการออกเสียงจึงบรรจุอยู่ในบทเรียนเท่าที่นักเรียนจำเป็นจะต้องใช้ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526:40) วิลคินส์เรียกวิธีการสอนอย่างนี้ว่า Communicative Approach หรือ Notional Approach อย่างไรก็ตาม วิธีการสอนอย่างนี้มีได้หมายความว่าไวยากรณ์ไม่สำคัญหลักไวยากรณ์นั้นยังจะต้องเรียนอยู่อย่างแน่นอน แต่เรียนให้สอดคล้องหรือให้ควบคู่ไปกับหลักการใช้ในแต่ละกรณี นับเป็นวิธีการนำเอาความคิดแบบการเรียงลำดับความยากง่าย ตามระบบโครงสร้างมารวมกับความคิด ในการจัดเนื้อหาวิชา ในลักษณะการนำไปใช้ จุดสนใจจะอยู่ที่ประโยชน์การใช้สอย โดยมีเรื่องของ

ไวยากรณ์ปรากฏอยู่ด้วย แต่ไม่ได้เรียงลำดับไปตามความยากง่ายเหมือนแต่ก่อน และจะเน้นหนักไปในเรื่องของรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของความหมายมากขึ้น

หลักสำคัญของการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526:25) คือ

1. เล่นบทสนทนาเป็นบทเรียน เป็นบทสนทนาสั้น ๆ ใช้สถานการณ์ที่สร้างขึ้นให้เกี่ยวข้องกับผู้เรียน เพื่อสร้างความสนใจ มีการอภิปรายถึงจุดประสงค์ของการสนทนามทั้งบทบาทและสถานที่ที่มีการสนทนานั้น
2. การฝึกบทสนทนา อาจจะฝึกเป็นรายบุคคล หรือกลุ่มก็ได้ใช้กิจกรรมต่าง ๆ มาช่วยเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว
3. มีการเล่นรูปแบบภาษาต่าง ๆ ที่ใช้เพื่อแสดงจุดประสงค์เฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว เสนอเป็นตัวอย่างในบทสนทนาในหลาย ๆ สถานการณ์
4. ศึกษาโครงสร้างพื้นฐานที่ปรากฏในบทสนทนาที่แสดงเนื้อความสำคัญใช้อุปกรณ์ เช่น ภาพวาด การแสดงท่าทางหรือการอธิบาย เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจว่าประโยคนั้น ๆ มีความหมายเช่นไร และนักเรียนจะต้องใช้โครงสร้างนั้นได้อย่างถูกต้อง

แนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายนี้อิงหลักเกณฑ์ของ functional notional syllabus (Wilkins, 1977) ซึ่งเกิดขึ้นใน ค.ศ. 1970 กว่า ๆ โดยนักภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษา เช่น ดี เอ วิลกินส์ (D.A. Wilkins) และ เจ เอ แพนเอ็ก (J.A. Van Ek) เป็นผู้นำในการร่วมประชุมกันกับกลุ่มนักภาษาศาสตร์และผู้สอนภาษาต่างประเทศ ในทวีปยุโรปกลุ่มหนึ่งใน Council of Europe ได้ริเริ่มพัฒนาการจัดเนื้อหาวิชาในรูปแบบของ Functional-Notional Syllabus โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นหัวข้อ (Notion) ตามลักษณะของการใช้ และกำหนดความมุ่งหมายของการเรียนในเชิงพฤติกรรม (behavior terminal functions) ในที่ประชุมมีความเห็นว่า จุดมุ่งหมายใน

การเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันควรจะมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ตามความต้องการให้ได้ประโยชน์ในด้านการสื่อความหมายหรือการสื่อสารโดยสรุปว่า โดยปกติมนุษย์ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกหรือความต้องการต่าง ๆ ด้วยการพูดหรือเขียน ดังนั้น ในการจัดประมวลเนื้อหาในการสอนจึงควรกำหนดว่าจะให้ผู้เรียน เรียนภาษาเพื่อจะใช้ในหน้าที่ของภาษาอันใดเช่น เพื่อออกคำสั่ง ชักชวน ขอโทษ ทักทาย อ้อลา ฯลฯ

วิลกินส์ และแฟนเอ็ก ได้ชี้แจงว่า สิ่งสำคัญที่สุดในการสอนภาษาต่างประเทศคือ ต้องรู้แน่ชัดว่าผู้เรียนต้องการสื่อความหมายในเรื่องใดและจะต้องใช้ภาษาอย่างไรในเรื่องนั้น เช่น การสื่อความหมายในเรื่องอารมณ์ ความพอใจ ความเสียใจ ความโกรธ ความกังวล ความประหลาดใจ ความหวัง การสื่อความรู้สึกที่มีต่อผู้อื่น เช่น ความเห็นอกเห็นใจ ความชื่นชม ความเชื่อ ความชอบ การแสดงทัศนคติและความจำเป็น เช่น การสรรเสริญ การตำหนิ การขอโทษ การสัญญา ความใจกว้าง การอนุญาต การบอกเหตุผล และ modalities เช่น ระดับของความเป็นไปได้ เป็นไปไม่ได้ ความสงสัย ความแน่นอน ความสามารถ ความเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย การชักชวน การเชื่อเชิญ ความต้องการ การสั่ง การเตือน ฯลฯ (Wilkins, 1982:148) เหล่านี้เป็น function หรือสิ่งที่ภาษากระทำในการสื่อความหมายนั้น ในหลักสูตรจึงควรพิจารณาว่าในชีวิตจริงผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาในการสื่อความหมายใดบ้าง และใช้รูปแบบภาษาแบบใด ซึ่งได้แก่ คำ วลี ประโยค และน้ำเสียง ที่จะให้สอดคล้องกับความคิดของผู้ใช้ภาษาในสถานการณ์นั้นนั่นเอง ผู้สอนจึงต้องนำเอารูปแบบภาษาต่าง ๆ มาสอนโดยคำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ที่จะช่วยให้ใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมด้วย ต้องพิจารณาว่า ผู้สื่อกำลังสื่อความหมายกับใคร (ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทั้งสอง) ที่ไหน เมื่อไร (ในสถานการณ์อย่างไร) ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีส่วนสัมพันธ์กับสีหน้า ท่าทางและ น้ำเสียงด้วยเช่นกัน การสื่อความหมายจึงจะมีประสิทธิภาพและสมจริง

Functional-Notional Syllabus อาศัยหลักทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) และภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) ดังนี้ (Finocchiaro. 1979:11-20) หลักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา ยึดจุดประสงค์ในการพูดเพื่อสื่อความหมายเป็นหลักแทนการยึดเนื้อหาทางไวยากรณ์ ในการที่มนุษย์ใช้ภาษาติดต่อกันนั้น ย่อมสัมพันธ์กับสถานะทางสังคมระหว่างผู้สื่อและผู้รับสื่อ เช่น เนื้อความภาษาที่ใช้ระหว่างครูกับนักเรียน ย่อมไม่เหมือนนายจ้างพูดกับลูกจ้าง ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันนี้ การเลือกใช้เนื้อความและน้ำเสียงยังแตกต่างกันด้วย การใช้ภาษาจึงต้องคำนึงถึงลักษณะย่อยดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Functions)

ผู้ใช้ภาษาจะต้องเลือกใช้เนื้อความให้ถูกต้องกับความต้องการในขณะนั้น เราควรอาจจะใช้ภาษาในการพูดหรือเขียน เพื่อแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็น ดังนี้

ก. แสดงความรู้สึกส่วนตัว เช่น ความรัก ความยินดี ความโกรธ ฯลฯ

ข. แสดงความรู้สึกที่ตนมีต่อผู้อื่น เช่น แสดงความเสียใจ แสดงความยินดี แสดงความเห็นอกเห็นใจ แสดงความเสียใจที่ตนผิดนัด แสดงความคิดเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ฯลฯ

ค. แสดงความต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม เช่น การออกคำสั่ง การเชิญ การชักชวน ฯลฯ

ง. แสดงความรู้สึกหรือความเห็นเกี่ยวกับสภาวะรอบตัว เช่น การถ่ายทอด หรือบอกเล่าให้ผู้อื่นทราบว่ามิเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น หรือตนมีความคิดเห็นอย่างไร

จ. แสดงจินตนาการ เช่น การแต่งเรื่อง การบรรยายถึงสิ่งที่อยู่ ในความคิดฝันหรือการประพันธ์ในลักษณะต่าง ๆ

2. ความแตกต่างของภาษา (Varieties)

การใช้ภาษาตามหน้าที่ต่าง ๆ ดังกล่าว จะต้องเลือกถ้อยคำสำนวนและน้ำเสียงให้ถูกต้องตามสถานการณ์ ความแตกต่างของภาษา ได้แก่ ความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ (dialect) ทางสังคม ทางทำเนียบภาษา (register) ซึ่งหมายถึงภาษาตามแบบแผน (formal) และภาษาไม่เป็นทางการ (informal) ภาษาที่ใช้ในกิจกรรมหรืองานอาชีพที่ต่างกัน ภาษาพูดและภาษาเขียน ความแตกต่างทางด้านมรรยาททางสังคมและวัฒนธรรมที่แอบแฝงอยู่ ผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาได้ถูกต้องตามมรรยาททางสังคม เช่น รู้ว่า ถ้าจะแสดงความเสียใจ หรือขอโทษในแต่ละสถานการณ์จะต้องใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างไร ไม่สุภาพจนเกินไปจนกลายเป็นขาดความจริงใจ หรือผิดกาลเทศะจนกลายเป็นหยาบคาย

หลักทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ผู้เรียนได้เรียนภาษาจากง่ายไปหายากตามความต้องการในการที่จะสื่อความหมายนั่นคือ การใช้ภาษาเพื่อความอยู่รอดไปจนกระทั่งถึงการใช้ภาษาในวงงานอาชีพ ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียน เพราะและเห็นว่าเป็นการเรียนเนื้อหาที่ตนต้องการจะเรียน สามารถนำไปใช้ในห้องเรียนได้อย่างเหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรม อีกทั้งเนื้อหาเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความสามารถกัน นั่นคือในเนื้อความอย่างเดียวกันจะมีประโยคที่ง่ายที่สุดไปจนถึงประโยคที่ใช้ภาษาสลับซับซ้อน และสอนให้รู้จักใช้กิริยาท่าทางประกอบคำพูดเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจขึ้น

วิลกินส์ ได้จัดเนื้อหาของบทเรียนตามความคิด (notions) ซึ่งผู้สอนจะเลือกเอาหัวข้อออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความหมายและไวยากรณ์ (Semantic-grammatical categories) ได้แก่ เรื่องเวลา ซึ่งเป็น notion ที่มีลักษณะเป็นสามัญของภาษาใด ๆ กล่าวคือคนที่ใช้ภาษาใด ๆ ก็ตาม จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับเวลาในแง่ต่าง ๆ กัน เช่น ในแง่ของเวลาเริ่มต้น ก็จะต้องใช้รูปไวยากรณ์ เช่น adverbial ที่บอกจุดของเวลา ได้แก่ now, on Monday, today, tomorrow เป็นต้น

สำหรับ notion กลุ่มนี้ วิลกินส์ ได้ให้ชื่อว่าเป็นกลุ่มที่แสดงความหมายโดยอรรถ (conceptual meaning) คือแสดงความหมายในตัวของมันเอง

2. หน้าที่ในการสื่อความหมาย (Communicative functional categories) เป็น notions ที่แสดงหน้าที่ของภาษาในสังคมที่ต้องใช้ภาษานั้น เช่น ถ้าผู้พูดต้องการจะแสดงความคิดเห็น จะเป็นการเห็นด้วยหรือคัดค้าน ผู้พูดจะต้องใช้ภาษาอย่างไร ภาษาในแง่ใดที่จะนำมาใช้ได้ในพื้นที่นี้

สรุปว่า Functional-Notional Syllabus ทำให้วิธีการสอน การเรียนภาษาต่างประเทศเปลี่ยนแปลงดังนี้คือ

1. เป็นการสอนเน้นหน้าที่ของภาษา (Functions) เน้นเนื้อหาเพื่อสื่อความหมาย (Semantic Contents) มากกว่าการเน้นรูปแบบของภาษา (Linguistic Forms)

2. เป็นการสอนภาษาในระดับสูงกว่าประโยค หมายถึงการสอนเน้นไปทางบทสนทนาเกี่ยวกับการใช้ภาษาที่จะนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง และการสอนเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกัน ไม่ใช่สอนเป็นประโยคในรูปของ Tense ต่าง ๆ

3. เป็นการสอนให้ผู้เรียนระลึกอยู่เสมอว่ามีภาษาหลายรูปแบบที่ใช้ในการสื่อความหมายต่าง ๆ ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักนำรูปแบบต่าง ๆ ของภาษาไปใช้ได้รวมกัน และสามารถสื่อความหมายในภาษาใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ประภา ลิทธิลภ. 2521:30-31)

หน้าที่ภาษา (language functions) ตามแนว (Functional-Notional Syllabus) หมายถึงจุดมุ่งหมาย (purposes) ต่าง ๆ ที่คนเราต้องการจะสื่อให้คนอื่นเป็นผู้ฟังและผู้เรียนรู้ และเข้าใจหรือตอบสนองโดยใช้ภาษาเป็นสื่อ เราสามารถพูดได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำรวมถึงการใช้ภาษาล้วนมีจุดมุ่งหมายทั้งสิ้น ตัวอย่างเช่น เมื่อเราเปิดวิทยุหรือทีวี เรามีจุดประสงค์เพื่อทำให้เกิดความเพลิดเพลิน หรือต้องการจะฟังหรือดูอะไรบางอย่าง ในวิธีเดียวกัน การที่

เราจะพูดหรือเขียนอะไรเรามักจะมีจุดประสงค์อยู่ในใจ เช่น เพื่อให้คนอื่นได้รับรู้ความคิดเห็นของเรา หรือเพื่อขอคำแนะนำ หรือเพื่อแสดงว่าเราเห็นด้วยกับความคิดของผู้อื่น จุดประสงค์เหล่านี้เป็นหน้าที่ของภาษา (functions of language)

มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านที่สนใจศึกษาหน้าที่ของภาษา และได้แบ่งหน้าที่ภาษาออกเป็นประเภทต่าง ๆ ตามความเห็นของตน เช่น วิลกินส์ ได้แบ่งประเภทของหน้าที่ภาษาออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้ (Wilkins. 1976:44-54)

1. การพิจารณาและการประเมินค่า (Judgement and Evaluation)

1.1 การประมาณค่า (Valuation) เช่น การประมาณ คุณค่า ราคาสินค้า การตัดสิน ตำแหน่ง ระดับ ประมาณค่ามากเกินไป ประมาณผิด

1.2 การตัดสิน (Verdiction) แกลง วินิจฉัย ชี้ขาด พิพากษา ลงความเห็น

1.2.1 การลงโทษ (Committal) ตัดสินประหารชีวิต ลงโทษ ไล่ออก เนรเทศ

1.2.2 การปลดปล่อย ((Release) ปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ให้อภัย ปลดปล่อย ให้อยากเว้น ให้อภัยโทษ ยกโทษให้ ปลดปล่อย (จากความผิด) ฯลฯ

1.3 การถูกใจ (Approval) ในพฤติกรรมของผู้อื่น เช่น พอใจ ถูกใจ ชอบซึ่ง สรรเสริญ ยกย่องมาชมเชย ฯลฯ

1.4 การไม่ถูกใจ (Disapproval) ตำหนิ ไม่เห็นพ้อง ไม่ยินยอม ตัดสินว่าใช้ไม่ได้ กล่าวโทษ บ่น ฯลฯ

2. การชักจูง (Suasion)

2.1 การชักชวน (Inducement) เล่นอ เล่นอแนะ แนะนำ ผูกมัด ฯลฯ

2.2 การบังคับ (Compulsion) การสั่ง การบังคับ การห้าม
ไม่อนุญาต

2.3 การทำนาย (Prediction) การเตือน การบอกให้ระวัง
สอน ชี้แนะ เชิญ

2.4 การอดทนใจกว้าง (Tolerance) เช่น ยินยอม ยอมรับ
อนุญาต อดทน

3. การออกความคิดเห็น โต้แย้ง (Argument)

3.1 การให้ข้อมูล (Information)

3.1.1 การให้ข้อมูล เช่น บอกเล่า รายงาน ประกาศ
แจ้ง รู้ สืบสนุน ฯลฯ

3.1.2 การถาม การขอ (Sought) ถามไต่สวน ฯลฯ

3.1.3 การปฏิเสธ (Denied) เช่น ไม่เห็นว่าเป็นจริง
คัดค้านต่อต้าน การแก้ความเข้าใจผิด ฯลฯ

3.2 การตกลงเห็นด้วย (Agreement) กับคำพูด ความคิดเห็น
การกระทำ เห็นด้วย เห็นพ้อง สืบสนุน ฯลฯ

3.3 การไม่เห็นด้วย (Disagreement) เช่น คัดค้าน โต้แย้ง
เถียง ไม่ยอมรับ ปฏิเสธ ฯลฯ

3.4 การยินยอม (Concession) เช่น ยอมรับ อนุญาต อนุโลม
คล้อยตาม สาราภาพ ขอภัย ยกให้ ฯลฯ

4. การใช้เหตุผลและการอธิบาย (Rational enquiry and
exposition) เช่น การบอกเหตุและผล การยুক্তี การตัดสิน การเปรียบเทียบ ฯลฯ

5. การแสดงความรู้สึกส่วนตัว (Personal emotion) ที่มีต่อผู้อื่น
และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

5.1 ความรู้สึกในทางบวก (Positive) เช่น ความพอใจ
พึงพอใจ ความยินดี ความชื่นชม ความสนุกสนาน ฯลฯ

5.2 ความรู้สึกในทางลบ (Negative) เช่น ตกใจ ไม่พอใจ
โกรธ กังวล เสียใจ ผิดหวัง ฯลฯ

6. การแสดงความรู้สึกที่สัมพันธ์กับผู้อื่น (Emotional relations)

6.1 การทักทาย (Greetings) เช่น แสดงความยินดี
การต้อนรับ การเคารพ การอำลา กล่าวทักทาย

6.2 การแสดงความเห็นใจ (Sympathy) เป็นห่วง กังวล
เห็นอกเห็นใจ สงสาร ลังเวง ปล่อยใจ เกรงใจ ใจกว้าง ฯลฯ

6.3 การแสดงความรู้สึกในบุญคุณ (Gratitude) เช่น ขอบคุณ
ประกาศในบุญคุณ ฯลฯ

6.4 ความรู้สึกภูมิใจ (Flattery) ยกยอ ประจบประแจง
อ่อนน้อม เชื้อพ้อง

6.5 ความรู้สึกเกลียดชัง (Hostility) การด่า สบประชัญ
การขู่ การประนาม ดุฎก ตีเตือน ไม่แยแส ฯลฯ

นอกจาก วิลกินส์ (Wilkins) แล้วที่ได้แยกประเภทของหน้าที่ภาษา
ยังมี แพน เอ็ก (Van EK. 1976:45-49) ได้แบ่งหน้าที่ภาษาไว้กว้างเป็น
6 ประเภท ดังนี้

1. การใช้และการหาข้อเท็จจริง (Imparting and seeking
factual information) ได้แก่ การระบุ การบ่งชี้ การรายงาน การถาม
การบอกเล่า ฯลฯ

2. การแสดงและการถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสติปัญญา (Expres-
sing and finding intellectual attitudes) ได้แก่ การแสดงและ
การถาม การเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย การปฏิเสธบางสิ่งบางอย่าง การยอมรับ

ข้อเสนอหรือการเชิญ การแสดงการถามว่ารู้หรือไม่รู้ การแสดงและการถามว่า
จำได้หรือลืม การแสดงและถามว่าสามารถหรือขาดความสามารถ การแสดงและ
การถาม การสรุปอย่างมีเหตุผลมีผลในสิ่งหนึ่งสิ่งใด การแสดงการถามความแน่ใจ
ไม่แน่ใจ ฯลฯ

3. การแสดงและการถามเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึก (Expressing
and finding out emotional attitudes) ได้แก่ การแสดงและการถาม
ความพอใจ ไม่พอใจ การชอบไม่ชอบ การแสดงและการถามความสนใจ ไม่สนใจ
การแสดงความประหลาดใจ การแสดงความคาดหวัง การแสดงความพึงพอใจ
ไม่พึงพอใจ การแสดงความผิดหวัง การแสดงความห่วงกังวลและกลัว ฯลฯ

4. การแสดงออกทางด้านจริยธรรม (Expressing and finding
out moral attitudes) ได้แก่ การแสดงการขอโทษ การให้อภัย การแสดง
และการถามความพอใจ (approval) ไม่พอใจ (disapproval) การแสดง
ความประทับใจ (appreciation) การแสดงความเสียใจ การแสดงความไม่สนใจ
ใจยติ (indifference)

5. การขอร้องหรือการชักชวน (Suasion or getting things
done) ได้แก่ การแนะนำให้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด การขอร้องผู้อื่นให้ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
การเชื่อเชิญ การแนะนำ การเตือน การขอความช่วยเหลือ การเสนอความช่วยเหลือ

6. การแสดงออกทางสังคม (Socializing) ได้แก่ การท้าทาย
การแนะนำ หรือถูกแนะนำให้รู้จักกับคนอื่น การอำลา การสร้างความสนใจ
การแสดงความยินดี

นอกจากนี้ยังมี ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1979) และ มัมบี
(Munby, 1983) ก็ได้แบ่งหน้าที่ภาษาเอาไว้เช่นเดียวกัน

ดังที่กล่าวมานั้นเกี่ยวกับหน้าที่ภาษาที่ใช้ในการสนทนาโดยทั่วไป หากเป็นหน้าที่ภาษาที่ครูใช้ในห้องเรียนนั้น ซินแคลร์และคูลฮาร์ด (Sinclair and Coulthard. 1978:4) ให้ความสนใจเกี่ยวกับหน้าที่ของ Utterance (คำสนทนาของผู้สนทนาแต่ละคน) ทั้งนี้หากเป็นในห้องเรียนคงหมายถึงครูและนักเรียนได้ ซึ่งหน้าที่นั้นมีความสัมพันธ์กับโครงสร้างของข้อความต่อเนื่อง และได้สรุปโครงสร้างพื้นฐานของข้อความต่อเนื่องที่ใช้ในห้องเรียน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยต่าง ๆ ดังนี้ act, move, exchange, transaction และ lesson (วัจน ภาลัย 2527:13)

act เป็นหน่วยที่เล็กที่สุด และแสดงหน้าที่ทางภาษาต่าง ๆ กันตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยจะวิเคราะห์ถึงหน้าที่ของภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียน ดังนั้นจะแสดงถึง act ต่าง ๆ ที่แสดงหน้าที่ภาษาตามที่ ซินแคลร์และคูลฮาร์ด ได้เสนอไว้ดังต่อไปนี้

ชื่อ	หน้าที่
marker act	ใช้ดึงดูดความสนใจของนักเรียนเช่น คำว่า "well" "O.K." "now" เป็นต้น
starter act	ใช้เกริ่นข้อมูลหรือเนื้อหาของบทเรียน
elicitation act	ใช้ถามเพื่อให้นักเรียนตอบ
check act	ใช้ตรวจสอบความพร้อมของนักเรียนในการเรียนการสอน ถามนักเรียนว่ามีปัญหาอะไรบ้างในการเรียน เช่น

ชื่อ	หน้าที่
directive act	ใช้สั่งให้นักเรียนปฏิบัติตาม
informative act	ใช้เมื่อต้องการอธิบายความ เสนอความคิดเห็นเสนอข้อมูลเนื้อหาของบทเรียน แสดงข้อเท็จจริง
prompt act	ใช้ในการกระตุ้นเพื่อให้นักเรียนตอบสนองเช่น "go on" "come on", "quickly", "hurry up", "have a guess" เป็นต้น
clue act	ใช้เพื่อเสริมข้อมูลหรือรายละเอียดเพื่อช่วยในการตอบคำถามของนักเรียน
cue act	ใช้เพื่อให้เกิตัวเลือกเช่น "hands up", "don't call out"
nomination act	ใช้บอกหรืออนุญาตให้นักเรียนตอบ อาจใช้วิธีเรียกชื่อนักเรียน ใช้สรรพนามแทนหรือชื่อเช่น "you", anybody", "yes"
comment act	ใช้ขยายความหรือให้ตัวอย่างภายหลังจากถามคำถามนักเรียนและนักเรียนตอบแล้ว

ชื่อ	หน้าที่
accept act	ใช้เพื่อบอกให้นักเรียนรู้ว่าครูได้ยินหรือยอมรับคำตอบของนักเรียนเช่น "yes", "no", "good", "fine" หรือพูดซ้ำคำตอบของนักเรียนด้วยน้ำเสียงปกติ (neutral low fall intonation)
evaluate act	ใช้เพื่อบอกให้นักเรียนรู้ว่าคำตอบหรือการกระทำนั้นถูกต้องหรือไม่เพียงไร เช่น "good", "interesting", "team point" หรือกล่าวคำเหล่านี้ด้วยน้ำเสียงสูง (high intonation) "yes", "no", "good" เป็นต้น
conclusion act	ใช้ในการสรุปถึงเรื่องที่ครูได้กล่าวผ่านมาแล้ว เช่น ใช้คำ "then", "so"
loop	ใช้เพื่อบอกให้นักเรียนพูดซ้ำที่พูดผ่านมาเช่นครูอาจใช้คำว่า "pardon", "you what", "again" หรือใช้คำถามสั้น "did you say", "do you mean"

ทั้งนี้ไม่ได้กล่าวถึง act ที่นักเรียนใช้เพราะดังที่กล่าวไว้ว่าผู้วิจัยต้อง
การวิเคราะห์เฉพาะภาษาที่ครูใช้ในห้องเรียนเท่านั้น

ดู

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับการสลับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ
ของครูในห้องเรียนภาษาอังกฤษนี้ยังไม่มีใครทำการวิจัยด้านนี้โดยตรง ซึ่งจะมิงงาน
วิจัยบางเล่มที่ได้ศึกษาเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ
และมีการกล่าวถึงภาษาที่ครูใช้ในห้องเรียน และภาษาที่นักเรียนใช้ด้วย เป็นต้น

ดังที่ ประสิทธิ์ นรคาสวัต (ประสิทธิ์ นรคาสวัต 2526:80-81)
ได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัด
นครสวรรค์ พบว่าพฤติกรรมการสอนของครูโดยส่วนรวมในด้านการใช้ภาษานั้น ครู
ใช้พฤติกรรมการสอนด้านการใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ ครูใช้พฤติกรรมการ
บรรยาย ถามนักเรียน เล่นบทบาทเรียนเป็นส่วนมาก นักเรียนไม่ค่อยมีโอกา
สฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากนัก การแสดงพฤติกรรมการใช้ภาษาโดยทั่วไปเป็นการแสดง
พฤติกรรมของครู นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสนในการแสดง

นพมาศ รัตนปริดากุล (นพมาศ รัตนปริดากุล 2524:125-127)
ได้ทำงานวิจัย เรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษา
ต่างประเทศของครูสอนภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร สรุปผลวิจัยได้ว่า ครูสอน
ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ใช้วิธีการสอนแบบให้กฎเกณฑ์
หลังจากที่สอนให้นักเรียนเข้าใจแล้วและในขณะที่สอนครูพูดภาษาไทยมากกว่าภาษา
อังกฤษ ครูโรงเรียนมัธยมศึกษาและประถมศึกษาใช้วิธีการสอนแบบให้กฎเกณฑ์
ภายหลังเช่นเดียวกัน แต่ใช้ภาษาอังกฤษเท่า ๆ กับภาษาไทยขณะที่ทำการสอน
สำหรับครูโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษา ใช้วิธีสอนให้นักเรียนฝึกปากเปล่า

โดยใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทยขณะที่สอน

และจากรายงานวิจัยเรื่อง ความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ได้ผลวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาของครูดังนี้ ภาษาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาไทยบ้างรองลงมา ได้แก่ ใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย มีครูเพียงจำนวนน้อยที่ใช้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว หรือภาษาไทยอย่างเดียว สำหรับครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนราษฎร์ใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาอังกฤษเล็กน้อย รองลงมาใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาไทยบ้าง มีครูเพียงจำนวนน้อยที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษอย่างเดียว

หวงษ์ พงษ์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ไม่เอาวิธีไหน

1. ติดต่อกับทางโรงเรียนที่จะทำการศึกษาวิจัย เพื่อขออนุญาตและอธิบายถึงจุดประสงค์ในการทำวิจัยครั้งนี้ สำหรับครูผู้สอนจะยังไม่บอกจุดประสงค์ที่แท้จริงเพราะเป็นการป้องกันครูไม่ให้เปลี่ยนพฤติกรรมการสอนด้านการใช้ภาษา
2. สังเกตและอัดแถบบันทึกเสียงการสอนของครู คนละ 3 คาบเรียน
3. ถอดแถบบันทึกเสียง
4. ศึกษาวิเคราะห์ถึง ลักษณะ และปริมาณของการสลับเปลี่ยนภาษา ระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในแต่ละคาบเรียน
5. ศึกษาหาเหตุผลของการสลับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในแต่ละคาบเรียนนั้น ๆ
6. สัมภาษณ์ครูโดยใช้การสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวระหว่างผู้วิจัยกับครูกลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง เพื่อรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน
7. เปรียบเทียบผลที่ได้จากข้อ 4 กับข้อ 6
8. วิเคราะห์หน้าที่ของภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียนจากแถบบันทึกเสียง
9. สรุปและอภิปรายผล พร้อมข้อเสนอแนะ

✓

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษากับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รายวิชา อ.411, อ.513 และ อ.615 จำนวนครู 8 คน คนละ 3 คาบเรียน โรงเรียนกัลยาณิศรธรรมราช อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งนี้จะศึกษาเฉพาะภาษาที่ครูใช้ในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาถึงปริมาณ ลักษณะและเหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษ ในห้องเรียน

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนกับการปฏิบัติจริงของครู

ตอนที่ 3 วิเคราะห์หน้าที่ของภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ศึกษาถึงปริมาณ ลักษณะและเหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษในห้องเรียน ซึ่งข้อมูลตอนนี้ได้จากการสังเกตและอัดแถบบันทึกเสียงการสอนของครู จำนวน 8 คน คนละ 3 คาบเรียน พบว่าในห้องเรียนภาษาอังกฤษครูผู้สอนจะมีการใช้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยสลับเปลี่ยนกันไป ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูแต่ละคนในแต่ละคาบเรียน มีปริมาณแตกต่างกัน นอกจากนี้เนื้อหาบทเรียน และวิธีการสอนของครูแต่ละคนไม่เหมือนกัน ดังเช่น ครูครูจำนวน 8 คน ที่ได้ทำการศึกษาวิจัย ครูแต่ละคนในแต่ละคาบเรียนมีรายละเอียดของเนื้อหาบทเรียนดังต่อไปนี้

ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียนที่ครูแต่ละคนเสนอในการเรียนการสอน
ในห้องเรียนของแต่ละคาบเรียน มีดังต่อไปนี้

ครูคนที่	คาบเรียนที่	เนื้อหาของบทเรียน
1	1	ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟังเนื้อเรื่องเกี่ยวกับ Bill Jones ให้นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง และเติมคำลงในช่องว่าง ครูสอนจากหนังสือเรียน
	2	ครูสอนจากหนังสือเรียนในบทที่ 1 ถามคำถามจากหนังสือเรียนให้นักเรียนตอบ
	3	ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟังเกี่ยวกับเนื้อเรื่องของบทที่ 1 ครูถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่นักเรียนฟัง ครูแจกบัตรคำ (Word cards) เพื่อสอนเรื่อง a few of และ a little of
2	1	บททวนบทสนทนา (DIALOGUE) เกี่ยวกับการทักทาย ให้นักเรียนสนทนาในห้องเรียน ครูถามคำถามจากหนังสือเรียน และครูสอนไวยากรณ์ภาษาเกี่ยวกับ Indirect Speech
	2	บททวนบทสนทนาเก่า สอนบทสนทนาใหม่ และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากหนังสือเรียน

(ตารางต่อ)

ครูคนที่	คาบเรียนที่	เนื้อหาของบทเรียน
3	3	ทบทวนบทสนทนาเก่า สอนบทสนทนาใหม่ และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับ Indirect speech จากเอกสารประกอบการเรียน
	1	ครูสอนจากหนังสือเรียนบทที่ 1 ถามคำถามจากเนื้อเรื่อง
	2	ครูอธิบายไวยากรณ์ภาษาเรื่อง relative clause
4	3	ให้นักเรียนดูในหนังสือเรียนหน้า 3 หัวข้อ Grammar ไวยากรณ์ภาษาเรื่อง relative clause
	1	ครูแจกเอกสารประกอบการเรียน ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมครูอธิบายคำกริยาคำว่า "need"
	2	ครูสอนจากหนังสือเรียนหน้า 5 หัวข้อ Reading and listening ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มทำกิจกรรม
	3	ครูสอนจากหนังสือเรียนหน้า 5 ต่อ ตอบคำถามให้นักเรียนตอบ

(ตารางต่อ)

ครูคนที่	คาบเรียนที่	เนื้อหาของบทเรียน
5	1	ครูสอนจากหนังสือเรียนเกี่ยวกับตัวละครในหนังสือเรียน และครูถามคำถามเกี่ยวกับตัวละครนั้นๆ
	2	ครูถามคำถามจากหนังสือเรียนในบทที่ 1 และอธิบายไวยากรณ์ภาษาเรื่อง parts of speech เรื่อง noun ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากเอกสารประกอบการเรียน
	3	ครูอธิบายไวยากรณ์ภาษาเรื่อง Adverb และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด
6	1	ครูอธิบายไวยากรณ์เรื่อง relative clause และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด
	2	ครูสอนหนังสือเรียนหน้า 5 หัวข้อ Reading and Listening ครูถามคำถาม
	3	ครูเฉลยแบบฝึกหัด และอธิบายไวยากรณ์ภาษาเรื่อง Relative clause

(ตารางต่อ)

ครูคนที่	คาบเรียนที่	เนื้อหาของบทเรียน
7	1	ครูแจกบัตรคำ (word cards) ให้นักเรียนผลัดกันถามตอบ ครูอธิบายไวยากรณ์ภาษาเรื่อง a few of และ a little of
	2	ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟังเนื้อเรื่อง ครูให้นักเรียนตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่ฟัง และเติมคำลงในช่องว่าง
	3	ครูสอนจากหนังสือเรียนบทที่ 1 ครูถามคำถามจากหนังสือเรียน
8	1	ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับ reported speech และครูอธิบายไวยากรณ์ภาษาไปด้วย
	2	ครูบอกให้นักเรียนจดเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาเรื่อง reported speech พร้อมทั้งครูอธิบายควบคู่ไปด้วยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

(ตารางต่อ)

ครูคนที่	คาบเรียนที่	เนื้อหาของบทเรียน
	3	ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟังเกี่ยวกับเนื้อเรื่องบทที่ 1 จากหนังสือเรียน ครูอธิบายคำศัพท์ และเนื้อเรื่อง ครูถามคำถาม

ตัวอย่างการถอดแบบบันทึกเสียงการสอนของครูในห้องเรียน

ตัวอย่างที่ 1

นักเรียน : Good morning teacher, how are you today ?.

ครู : I'm fine, thank you. Sit down. การบ้านเสร็จ
หรือเปล่าคะ

นักเรียน : เสร็จค่ะ

ครู : Everybody close your book.

นักเรียน : (ฟังเทป)

ครู : Understand ?

นักเรียน : no

ครู : No? เรื่องอะไรคะเมื่อวาน

นักเรียน : (เงิบ)

ครู : เรื่องเก่าหรือเปล่าคะ

นักเรียน : เรื่องเก่า

ครู : เรื่องเก่าแล้วทำไมไม่เข้าใจคะ

นักเรียน : ฟังไม่ทัน

ครู : ฟังไม่ทัน O.K. Close your book.

นักเรียน : (ฟังเทป)

ครู : Understand?

นักเรียน : yes.

ครู : Close your book, everybody close your book.

I will divide the class into two groups,
this group and this group. This row can

make some questions. You ask your friends
at that row from this story. Please stand
up and ask.

นักเรียน : (เงียบ)

ครู : ไหนว่าเข้าใจแล้วคะ ครูแบ่งห้องออกเป็นกี่ส่วนละคะ

นักเรียน : สองส่วน

ครู : สองส่วน ด้านนี้ทำอะไรคะ

นักเรียน : ถาม

ครู : ตั้งคำถามแล้วตอบ ตอบเสร็จแล้วทำอะไรคะ

นักเรียน : ถาม

ครู : ถาม เป็นการแข่งขันกัน เป็นการทบทวนบทเรียนด้วยใครตอบ
เสร็จก็ตั้งคำถาม ใครทำคะแนนได้เร็วกว่าชนะ เริ่มเลยจะ
ถามอะไรได้ทุกอย่าง ใครเริ่มก่อนก็ได้

นักเรียน : (ถามคำถาม)

ครู : Loudly please.

นักเรียน : (ถาม-ตอบคำถาม)

ครู : Right or wrong? เพื่อนตอบถูกมั๊ยคะ

นักเรียน : ถูก

ครู : ใครจะถามต่อแถวนี้เร็ว

ตัวอย่างที่ 2

ครู : ดูนั่งลือที่จะเรียนกันบ้างหรือเปล่าคะ

นักเรียน : (เงียบ)

ครู : ไหนใครดูแล้ว

นักเรียน : _____ (ยกมือ)

ครู : ทั้งหมดมีกี่บทคะ

นักเรียน : _____ 12 บท

ครู : มี 12 บท เทอมหนึ่งเราจะต้องเรียน 6 บทนะคะ

Characters in Odyssey ตัวละครมีใครบ้าง

นักเรียน : _____ (ตอบ)

ครู : ใครว่ามี 6

นักเรียน : _____ (ยกมือ)

ครู : ใครว่ามี 5

นักเรียน : _____ (ยกมือ)

ครู : O.K look at picture one. Who is he?

นักเรียน : _____ (เงิบ)

ครู : What is he?

นักเรียน : _____ (ตอบ)

ครู : He is a famous movie star. What does he like?

นักเรียน : _____ (ตอบพร้อมกัน)

ครู : Please show your hand for answer, one by one.

นักเรียน : _____ (เงิบ)

ครู : What does he like? อากรณ์

นักเรียน : _____ (ตอบ)

ครู : He likes music. What else?

นักเรียน : (เงียบ)

ครู : คนอื่นอีก ใครอีกคะ

นักเรียน : He love travelling.

ครู : He love travelling what else? อะไรอีกคะจันจิรา

นักเรียน : He interests in people

ครู : He is interested in people, right? _____

ตัวอย่างที่ 3

ครู : What is the difference between a stone chip and silicon chip?

นักเรียน : (เงียบ)

ครู : What is the difference between the stone chip and silicon chip?

นักเรียน : (เงียบ)

ครู : the difference แปลว่าอะไรคะ

นักเรียน : (ตอบ)

ครู : ความแตกต่าง part of speech ของมันคำนี้เป็นอะไรคะ

นักเรียน : คำนาม

ครู : O.K a stone chip and silicon chip, what is the difference between them?

นักเรียน : (เงียบ)

ครู : What do you know about a stone chip as you studied before?

นักเรียน : _____ (ตอบ)

ครู : Do you agree?

นักเรียน : _____ (เจียบ)

ครู : He said a stone chip doesn't look pure.

Do you agree with him?

นักเรียน : _____ yes

ครู : What is it-it means a stone chip or silicon chip like? What is it like?

นักเรียน : _____ (เจียบ)

ครู : ถ้าตามอย่างนี้หมายความว่าอะไรคะ แปล

นักเรียน : _____ (เจียบ)

ครู : บอกลักษณะของสิ่งของอันนั้น เอมมีความรู้อะไรเกี่ยวกับสิ่ง
นั้นพูดออกมาได้ You can say about the things
that you know, for example, the stone chip
or silicon chip. What do you know about
the stone chip or silicon chip from the
passage you had read it before?

นักเรียน : _____ (เจียบ)

ครู : What do you know?

นักเรียน : _____ (เจียบ)

ครู : Can you answer?

นักเรียน : _____ (เจียบ)

ครู : Can you tell me? _____

ในการวิเคราะห์เกี่ยวกับปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาไทยของครูในห้องเรียนนั้น ผู้วิจัยจะใช้เกณฑ์การนับจำนวนกลุ่มคำและประโยคในการใช้ภาษาของครู ซึ่งรวมทั้งส่วนที่เป็นเนื้อหาของบทเรียน (Content of lesson) จากหนังสือเรียนและส่วนที่เป็นการสื่อสารกันระหว่างครูและนักเรียน ซึ่งทั้งสองส่วนนี้จะต้องเป็นกลุ่มคำหรือประโยคที่สื่อความหมายความเข้าใจกันระหว่างครูและนักเรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ามีกลุ่มคำหรือประโยคภาษาไทยที่ครูใช้ในห้องเรียนเป็นจำนวนมากที่ครูใช้คำภาษาอังกฤษรวมเข้าไปด้วย ดังตัวอย่าง

-----> ครู : "intelligent คำนี้เป็น adjective อีกคำหนึ่งที่ลงท้ายด้วย ce เป็น noun_____"

-----> ครู : "difference แปลว่าอะไรคะ"

นักเรียน : ความแตกต่าง

ครู : ความแตกต่าง part of speech ของคำนี้เป็นอะไรคะ_____

-----> ครู : "ให้เราพูดถึง relative clause ก่อนที่นักเรียนจะพูดว่า Clause คืออะไร นักเรียนต้องรู้จัก Clause บางอย่างเสียก่อน_____"

-----> ครู : "ทำไมเธอคิดว่า Buck Westwood เป็นคนที่น่าสนใจที่สุด_____"

-----> ครู : "นักเรียนต้องจำนะตัวละครแต่ละตัวว่าเป็นอะไร_____ Penny Garland เป็นตัวอะไร"

จากตัวอย่างคำภาษาอังกฤษที่ครูใช้เป็นคำที่นักเรียนเข้าใจความหมาย และเป็นคำที่ครูใช้เป็นภาษาอังกฤษจนเคยชินไม่มีการแปลเป็นภาษาไทย

หรือคำภาษาอังกฤษที่ครูใช้เป็นชื่อคน ซึ่งคำภาษาอังกฤษเหล่านี้จะเป็นเพียงคำ
คำหนึ่งที่ประกอบในกลุ่มคำหรือประโยคภาษาไทย ดังนั้นจะนับเป็นจำนวนกลุ่มคำ
หรือประโยคการใช้ภาษาไทยของครู

แต่ถ้าว่าข้อมูลที่เป็นกลุ่มคำหรือประโยคภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียนนั้น
แม้ว่าจะมีคำภาษาไทยรวมอยู่ด้วยแต่จะเป็นคำที่เป็นชื่อของนักเรียนเท่านั้น
ดังตัวอย่าง

----- ครู : "อาภรณ์ asks สมชาย"

----- ครู : "จรรยา says something to วิชัย"

----- ครู : "O.K the winner is จุฑามาศ I will give
you a prize."

----- ครู : "The last one number 6, where is
ปาริชาติ?"

ซึ่งชื่อเฉพาะหรือชื่อของบุคคลนั้นมิว่าจะเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยจะ
เป็นคำที่ต้องใช้โดยทั่วไป เพราะฉะนั้นจะนับประโยคเหล่านั้นเป็นการใช้ภาษาอังกฤษ-
ของครู

นอกจากนี้ จากข้อมูลยังพบว่าครูใช้ภาษาในห้องเรียนลักษณะต่อไปนี้ด้วย
คือ

----- ครู : "Now look at the questions จากหนังสือหน้า3"

----- ครู : "พรชัย stand up ถามวิชัย"

----- ครู : "ใช้คำอื่นได้ว่าอย่างไร for less expensive
เราใช้คำว่าอะไร"

----- ครู : "And about item b บัญชีถาม ขัณฑ์ตอบ"

จากตัวอย่างจะเห็นว่าในคำพูด (Utterance) ของครูนั้นจะประกอบด้วย
ทั้งกลุ่มคำหรือประโยคที่เป็นภาษาอังกฤษและภาษาไทยรวมกัน ซึ่งทั้งภาษาอังกฤษ

และภาษาไทยที่ครูใช้ในแต่ละช่วงคำพูดนั้นหากแยกออกเป็นกลุ่มคำและประโยคการใช้ภาษาอังกฤษ หรือภาษาไทยจะพบว่าทั้งสองส่วนต่างมีความหมายสื่อความเข้าใจกันได้ระหว่างครูกับนักเรียน เพราะฉะนั้นจะนับว่าเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูด้วย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในกลุ่มคำหรือประโยคภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่ครูใช้ในห้องเรียนประกอบด้วยจำนวนคำที่แตกต่างกัน ในกลุ่มคำหรือประโยคภาษาอังกฤษนั้นมักจะประกอบด้วยจำนวนคำเพียงสองสามคำ ดังนั้นในการวิเคราะห์ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูในห้องเรียน นอกจากจะนับปริมาณการใช้ภาษาของครูตามจำนวนกลุ่มคำหรือประโยค ผู้วิจัยได้นับจำนวนคำในการใช้ภาษาของครูด้วย

การนับจำนวนคำในการใช้แต่ละภาษาของครูในห้องเรียนนั้น ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการนับดังต่อไปนี้

จำนวนคำในภาษาอังกฤษนั้นจะนับโดยใช้ช่องว่างระหว่างคำ (Spaces) แม้ว่าจะมีเครื่องหมาย ' หรือ - ก็จะเป็นหนึ่งคำ เช่น

1	2	3	4	5	6	7	8
----- ครู : " This is the game to learn English by							
9	10	11	12	13	14	15	16
talking. Now open your book to page 4							
17	18	19	20	21	22	23	24
about 3A. I don't think we'll need to							
25	26	27	28	29	30	31	32
cook. What will life be like 20 years							
33	34	35	36	37	38	39	
from now. On this pattern you should							

40 41 42 43 44 45 46 47

look at the paper. The paper that I

48 49 50 51 52 53 54

handed you. Look at find someone who...

จำนวนคำในภาษาไทยนั้นจะนับตามคำที่ปรากฏในพจนานุกรม

(Dictionary Headwords) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1 2 3 4

----- ครู : "Everybody close your books."

นักเรียน : (ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟัง)

5

ครู : Understand?

นักเรียน : No

6 1 2 3 4 5 6 7 8 9

ครู : No? เรื่องอะไรคะเมื่อวาน เรื่องเก่าหรือเปล่าคะ

นักเรียน : เรื่องเก่า

10 11 12 13 14 15

ครู : "เรื่องเก่าแล้วทำไมไม่เข้าใจ"

1. ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูในห้องเรียน

1.1 ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่ครูใช้ในห้องเรียน

ซึ่งคำนวณโดยการนับจำนวนกลุ่มคำและประโยคในการสอนแต่ละคาบเรียนของครู ทั้ง 8 คน ซึ่งในการวิเคราะห์ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษนั้นจะรวมทั้งภาษาอังกฤษที่เป็นเนื้อหาของบทเรียนจากหนังสือเรียนด้วย ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูในห้องเรียน
ซึ่งคำนวณโดยการนับจำนวนกลุ่มคำและประโยค

ครูคนที่	คาบเรียน ที่	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ		ปริมาณการใช้ภาษาไทย	
		ของครู		ของครู	
		จำนวนกลุ่มคำ และประโยค	ร้อยละ	จำนวนกลุ่มคำ และประโยค	ร้อยละ
1	1	81	57.85	59	42.14
	2	92	55.08	75	44.91
	3	58	49.57	59	50.42
2	1	147	96.07	6	3.92
	2	97	85.08	17	14.91
	3	140	80.92	33	19.07
3	1	188	72.30	72	27.69
	2	19	10.49	162	89.50
	3	20	16.66	100	83.33
4	1	142	78.45	39	21.54
	2	177	77.29	52	22.70
	3	107	73.28	39	26.71
	1	116	53.45	101	46.54

ตาราง 1 (ต่อ)

ครูคนที่	คาบเรียน ที่	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ		ปริมาณการใช้ภาษาไทย	
		ของครู		ของครู	
		จำนวนกลุ่มคำ และประโยค	ร้อยละ	จำนวนกลุ่มคำ และประโยค	ร้อยละ
5	2	113	46.88	128	53.11
	3	71	33.49	141	66.50
	1	96	96.96	3	3.03
6	2	140	84.33	26	15.66
	3	63	78.75	17	21.27
	1	104	71.23	42	28.76
7	2	72	55.38	58	44.61
	3	60	45.11	73	54.88
	1	72	64.86	39	35.13
8	2	52	36.69	79	63.30
	3	61	46.21	71	53.78
	1	946	72.37	361	27.62
รวม	2	762	56.07	597	43.92
	3	580	52.11	533	47.88
	1				

จากตาราง 1 พบว่า มีครู 3 คนคิดเป็นร้อยละ 37.5 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทยในห้องเรียนทั้ง 3 คาบเรียน นอกจากนี้ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของครูแต่ละคนจะมีปริมาณลดลงในคาบเรียนที่ 2 และ 3 ในขณะที่ปริมาณการใช้ภาษาไทยของครูจะมีปริมาณเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ยกเว้นครูคนที่ 3 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในคาบเรียนที่ 1 และ 2 มีความแตกต่างกันมาก สาเหตุเนื่องจากในคาบเรียนที่ 2 และ 3 ครูคนที่ 3 สอนเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาครูใช้ภาษาไทยในการอธิบายไวยากรณ์ภาษาเกือบตลอดคาบ ซึ่งครูจะใช้ภาษาอังกฤษเมื่อต้องการแสดงเป็นประโยคตัวอย่าง

นอกจากนี้จากตาราง 1 พบว่า ปริมาณรวมการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูทุกคนนั้น ปริมาณร้อยละการใช้ภาษาอังกฤษของครูจะมีปริมาณลดลงในคาบเรียนที่ 2 และ 3 คือ ในคาบเรียนที่ 1 ปริมาณรวมการใช้ภาษาอังกฤษของครูทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 72.37 ลดลงเหลือร้อยละ 56.07 และ 52.11 ในคาบเรียนที่ 2 และ 3 ตามลำดับ ในขณะที่ปริมาณรวมการใช้ภาษาไทยของครูจะมีปริมาณเพิ่มขึ้นในคาบเรียนที่ 2 และคาบเรียนที่ 3

ทั้งนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า สาเหตุที่มีผลต่อปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนของครู เพราะในการเก็บข้อมูลนั้นผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตและอัดแถบบันทึกเสียงการสอนของครูด้วยตนเอง ดังนั้น ในคาบเรียนแรกครูพยายามปฏิบัติตนเพื่อเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่ดี ที่ครูคิดว่าควรมีการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนให้มากที่สุด ครูจึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากที่ครูเคยปฏิบัติมา ในคาบเรียนที่ 2 และ 3 ครูผู้สอนเริ่มจะคุ้นเคยกับผู้วิจัยดังนั้นครูจะเริ่มใช้พฤติกรรมที่ครูเคยปฏิบัติมามากขึ้นจนกระทั่งคาบเรียนที่ 3 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นพฤติกรรมการสอนของครูที่ใกล้เคียงกับพฤติกรรมปกติของครู

1.2 ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูในห้องเรียน ซึ่งคำนวณโดยการนับจำนวนคำที่ปรากฏในกลุ่มคำและประโยค

จากการพิจารณาถึงจำนวนคำที่ปรากฏในกลุ่มคำและประโยคภาษาอังกฤษ และภาษาไทยที่ครูใช้ในห้องเรียนพบว่า มีจำนวนคำที่แตกต่างกัน จำนวนคำที่ ประกอบในกลุ่มคำหรือประโยคภาษาอังกฤษจะมีจำนวนคำน้อยกว่าในกลุ่มคำและ ประโยคภาษาไทย ซึ่งทั้งนี้หากไม่พิจารณาถึงกลุ่มคำหรือประโยคภาษาอังกฤษที่ครู ใช้จากหนังสือเรียนเช่น ครูอ่านเนื้อเรื่องจากหนังสือเรียน หรือครูถามคำถามที่มี ในหนังสือเรียน เป็นต้น จะพบว่ากลุ่มคำหรือประโยคภาษาอังกฤษที่ครูใช้สื่อสารกับ นักเรียนนั้นมักจะเป็นประโยคสั้น ๆ ประกอบด้วยจำนวนคำเพียงสองสามคำ ตัวอย่างเช่น

" Understand?"

" Loudly please."

" Ready? "

" Again please."

" Listen."

" Do you finish? "

" Look at your book."

เป็นต้น

ตาราง 2 แสดงปริมาณจำนวนคำที่ปรากฏในกลุ่มคำและประโยคภาษาอังกฤษ
และภาษาไทย ของครูแต่ละคาบเรียน

ครูคนที่	คาบเรียน ที่	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ ของครูในห้องเรียน				ปริมาณการใช้ภาษาไทย ของครูในห้องเรียน			
		กลุ่มคำ และประโยค		คำ		กลุ่มคำและ ประโยค		คำ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	1	81	57.85	307	49.91	59	42.14	308	50.08
	2	92	55.08	380	48.04	75	51.95	411	51.95
	3	58	49.57	245	40.63	59	50.42	358	59.36
2	1	147	96.07	884	96.50	6	3.92	32	3.49
	2	97	85.08	470	79.39	17	14.91	122	20.60
	3	140	80.92	689	79.46	33	19.07	178	20.53
3	1	188	72.30	1090	74.45	42	27.69	374	25.54
	2	19	10.49	82	5.37	162	89.50	1444	94.62
	3	20	16.66	123	13.19	100	83.33	809	96.80
4	1	142	78.45	747	70.94	39	21.54	306	29.05
	2	177	77.29	1007	73.61	52	22.70	361	26.38
	3	107	73.28	601	69.72	39	26.71	261	30.27

ตาราง 2 (ต่อ)

ครูคนที่	คาบเรียน ที่	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ				ปริมาณการใช้ภาษาไทย			
		ของครูในห้องเรียน				ของครูในห้องเรียน			
		กลุ่มคำ และประโยค		คำ		กลุ่มคำและ ประโยค		คำ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5	1	116	53.45	525	36.94	101	46.54	896	63.05
	2	113	46.88	638	40.07	128	53.11	955	59.92
	3	71	33.49	348	31.37	141	66.50	461	68.62
6	1	96	96.96	610	96.97	3	3.03	19	3.02
	2	140	84.33	715	83.13	26	15.66	145	16.86
	3	53	78.75	287	70.86	17	21.27	118	29.13
7	1	104	71.23	413	67.92	42	28.76	195	32.07
	2	72	55.38	298	59.60	58	44.61	202	40.39
	3	60	45.11	281	48.78	73	54.88	295	51.21
8	1	72	64.86	469	65.68	39	35.13	245	34.31
	2	52	36.69	211	31.82	79	63.30	452	68.17
	3	61	46.21	253	39.53	71	53.78	387	60.46

ตาราง 2 (ต่อ)

ครูคนที่	คาบเรียน ที่	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ				ปริมาณการใช้ภาษาไทย			
		ของครูในห้องเรียน				ของครูในห้องเรียน			
		กลุ่มคำ และประโยค		คำ		กลุ่มคำและ ประโยค		คำ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	1	946	72.37	5,045	67.99	361	27.62	2,375	32.00
	2	762	56.07	3,801	48.15	597	43.92	4,092	51.84
	3	580	52.11	2,827	47.16	533	47.88	3,167	52.83

จากตาราง 2 ผลปรากฏว่า ปริมาณร้อยละการใช้ภาษาอังกฤษของครูที่คำนวณโดยการนับจำนวนคำในคาบเรียนที่ 2 และ 3 จะมีปริมาณลดลง ในขณะที่ภาษาไทยจะมีปริมาณเพิ่มขึ้น/เมื่อเปรียบเทียบปริมาณร้อยละการใช้ภาษาอังกฤษของครูที่คำนวณโดยการนับจำนวนกลุ่มคำและประโยค และคำนวณโดยการนับจำนวนคำพบว่า ปริมาณร้อยละของการใช้ภาษาอังกฤษที่นับโดยจำนวนคำจะมีปริมาณลดลงซึ่งตรงกันข้ามกับการใช้ภาษาไทยเมื่อนับโดยจำนวนคำจะมีปริมาณมากกว่าที่นับ โดยจำนวนกลุ่มคำและประโยค

ตาราง 3 แสดงอัตราเฉลี่ยของจำนวนคำซึ่งประกอบในกลุ่มคำและประโยค
ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูในห้องเรียนแต่ละคาบเรียน

ครูคนที่	คาบเรียน ที่	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ			ปริมาณการใช้ภาษาไทย		
		ของครู			ของครู		
		จำนวน กลุ่มคำและ ประโยค	จำนวนคำ	อัตรา เฉลี่ยจำ นวนคำ	จำนวน กลุ่มคำและ ประโยค	จำนวน คำ	อัตราเฉลี่ย จำนวนคำ ในกลุ่ม ประโยค
1	1	81	307	3.79	59	308	5.22
	2	92	380	4.13	75	411	5.48
	3	58	245	4.22	59	358	6.06
	รวม	231	932	4.03	193	1,077	5.58
2	1	147	884	6.01	6	32	5.33
	2	97	470	4.84	17	122	7.17
	3	140	689	4.92	33	178	5.39
	รวม	384	2,043	5.32	56	332	5.92
3	1	188	1,090	5.79	72	374	5.19
	2	19	82	4.31	162	1,444	8.91
	3	20	123	6.15	100	809	8.09
	รวม	227	1,295	5.70	334	2,627	7.86

ตาราง 3 (ต่อ)

ครูคนที่	คาบเรียน ที่	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ			ปริมาณการใช้ภาษาไทย		
		ของครู			ของครู		
		จำนวน กลุ่มคำและ ประโยค	จำนวนคำ	อัตรา เฉลี่ยจำ นวนคำ	จำนวน กลุ่มคำและ ประโยค	จำนวน คำ	อัตราเฉลี่ย จำนวนคำ ในกลุ่ม ประโยค
4	1	142	747	5.26	39	306	7.84
	2	177	1,007	5.68	52	361	6.94
	3	107	601	5.61	39	261	6.69
	รวม	426	2,355	5.52	130	928	7.13
5	1	116	525	4.52	101	896	8.87
	2	113	638	5.64	128	955	7.46
	3	71	348	4.90	141	761	5.39
	รวม	300	1,511	5.03	370	2,512	6.78
6	1	96	610	6.35	3	19	6.33
	2	140	715	5.10	26	145	5.57
	3	63	282	4.50	17	118	6.94
	รวม	299	1,612	5.39	46	282	6.13

ตาราง 3 (ต่อ)

ครูคนที่	คาบเรียน ที่	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ			ปริมาณการใช้ภาษาไทย		
		ของครู			ของครู		
		จำนวน กลุ่มคำและ ประโยค	จำนวนคำ	อัตรา เฉลี่ยจำ นวนคำ	จำนวน กลุ่มคำและ ประโยค	จำนวน คำ	อัตราเฉลี่ย จำนวนคำ ในกลุ่ม ประโยค
7	1	104	413	3.97	42	195	4.64
	2	72	298	4.13	58	202	3.48
	3	60	281	4.64	73	295	4.04
	รวม	236	992	4.20	173	692	4
8	1	72	469	6.51	39	245	6.28
	2	52	211	4.05	79	452	5.72
	3	61	253	4.14	71	387	5.45
	รวม	185	933	5.04	189	1,084	5.73
รวม	1	946	5,045	5.33	361	2,375	6.57
	2	762	3,801	4.98	597	4,092	6.85
	3	580	2,827	4.87	533	3,167	5.94
		2,288	11,673	5.10	1,491	9,634	6.46

จากตาราง 3 ปรากฏว่ามีครูจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 87.5 ที่มี
อัตราเฉลี่ยจำนวนคำในกลุ่มคำและประโยคภาษาอังกฤษที่ครูใช้มีปริมาณน้อยกว่า
อัตราเฉลี่ยจำนวนคำในกลุ่มคำและประโยคภาษาไทย ทั้งนี้จากปริมาณรวมการใช้
ภาษาอังกฤษของครูทุกคน พบว่ามีอัตราเฉลี่ยจำนวนคำในกลุ่มคำและประโยคมีปริ-
มาณจำนวนคำน้อยกว่าภาษาไทย

2. ลักษณะและเหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษ ในห้องเรียน

2.1 ลักษณะการใช้ภาษาไทยของครู ซึ่งปรากฏดังต่อไปนี้

2.1.1 การแปล (Translation) หมายถึงลักษณะภาษา
ไทยที่ครูใช้เพื่ออธิบายหรือบอกความหมายของคำภาษาอังกฤษที่ครูได้เสนอไปก่อนหน้านี้

2.1.1.1 การแปลคำศัพท์ โดยที่ครูบอกความ
หมายหลังจากที่ได้เสนอเป็นภาษาอังกฤษโดยตรงทันที ซึ่งปรากฏในลักษณะดังต่อ
ไปนี้

- ครูพูดประโยคภาษาอังกฤษแล้วเลือกคำมาหนึ่งคำบอก
ความหมายเป็นภาษาไทยคำต่อคำ แล้วก็ใช้ภาษาไทยแปลประโยคภาษาอังกฤษนั้น
ด้วย

แปล

แปล

ประโยค(ภาษาอังกฤษ)-คำ(ภาษาอังกฤษ)-คำ(ภาษาไทย)-ประโยค(ภาษาไทย)

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : You can omit "that" omit แปลว่า ละไม่ต้องมี
เราสามารถละ that ได้

- ครูพูดประโยคภาษาอังกฤษ แล้วเลือกอธิบายคำศัพท์เพียงคำเดียวซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ครูคิดว่ายาก นักเรียนไม่เข้าใจ

แปล

ประโยค(ภาษาอังกฤษ)-----คำ(ภาษาอังกฤษ)-----คำ(ภาษาไทย)

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : Is there any proof that someone had seen the monster? proof คือ ข้อพิสูจน์

- ครูพูดโดยใช้ภาษาอังกฤษแล้วแปลเป็นไทยทั้งหมด

แปล

กลุ่มคำหรือประโยค(ภาษาอังกฤษ)-----กลุ่มคำหรือประโยค(ภาษาไทย)

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : _____ in the South Pacific อยู่ในตอนใต้มหาสมุทรแปซิฟิก

----- ครู : "crashed on the island ตกลงมาบนเกาะ"

----- ครู : Although Penny is a woman but she can fly the plane. แม้ว่า Penny จะเป็นผู้หญิงแต่หล่อนสามารถขับเครื่องบินได้"

----- ครู : "the chief of Te papa เป็นหัวหน้าเกาะTe papa

- ครูจะพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษและแปลเป็นภาษาไทยคำต่อคำ

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "_____interest คือความสนใจ"

----- ครู : "these day คือในปัจจุบัน"

----- ครู : "metal โลหะ"

2.1.1.2 การแปลคำศัพท์ โดยที่ครูจะถามคำถามเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์นั้นก่อนแล้วจึงจะบอกความหมาย เช่น

----- ครู : What is the difference between the stone chip and silicon chip ? difference แปลว่าอะไรค่ะ-----ความแตกต่าง

----- ครู : _____the command is very polite we can use ask. ask แปลว่าอะไรค่ะ-----ask ขอร้อง

----- ครู : "Toilet, sometimes we call toilet restroom." rest แปลว่าอะไรค่ะ-----พัก

2.1.1.3 การแปลคำสั่ง

(Translation of instructions)

2.1.1.3.1 การแปลคำสั่งที่ครูสร้างขึ้น

ตัวอย่าง

----- ครู : "_____listen and fill in the blank ฟังแล้วเติมคำลงในช่องว่างนะคะ"

----- ครู : "O.K I will divide the class into two groups, this group and this group. This row can make some questions. You ask

your friend at that row from this story.

Please stand up and ask. ครูแบ่งห้องออกเป็นกลุ่ม
ส่วนละ_____สองส่วนด้านนี้ตั้งคำถามแล้วตอบ ตอบเสร็จ
ตั้งคำถาม_____"

----- ครู : "If you finish work in pairs. Work in
pairs ทำอะไรคะ_____จับคู่ผลัดกันถามผลัดกันตอบ__"

2.1.1.3.2 การแปลประโยคคำสั่ง

จากหนังสือเรียน

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "Number 2 Say why ให้นักเรียนบอกว่าทำไม"

----- ครู : "Number 3 find the word ให้นำว่าตัวเอนนี้หมายถึง
noun อะไรในเรื่อง"

----- ครู : "Please change this item into question
form. เปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม ขึ้นต้นด้วย Why_____"

2.1.1.4 การแปลคำถาม (Translation of
questions).

2.1.1.4.1 การแปลคำถามที่ครู

สร้างขึ้น

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "Did you read it? เธออ่านมาแล้วยังคะ_____"

----- ครู : "Who say right? ใครว่าถูก Who say wrong?
ใครว่าผิด

----- ครู : "How many adverbs in this sentence?
มี adverb กี่ตัวในประโยคนี้

2.1.2 การจัดการห้องเรียน(Classroom management)

หมายถึง ลักษณะภาษาไทยที่ครูใช้ในการควบคุมห้องเรียน ให้ขบวนการเรียนการสอนต่อเนื่อง ทั้งนี้เพื่อครูผู้สอนจะได้ทราบว่านักเรียนพร้อมที่จะเรียนหรือยัง ครูสามารถดำเนินการสอนต่อไปได้หรือไม่

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "Now look at the questions จากหนังสือหน้า 3 นะคะ"

----- ครู : "Where is it in picture 1? _____ (เจียบ)
in the school, in province, in town จันจิรา
จะตอบว่าอะไรคะ

----- ครู : "What can you see in picture number 2?
Tell me _____ (เจียบ) มีใครจะตอบมัยคะไหน"

----- ครู : "Again please _____ ใครจะเป็นคนตอบต่อคะ"

2.1.3 การเสนอข้อมูล (Presentation of further information) หมายถึง ลักษณะภาษาไทยที่ครูใช้เป็นการเพิ่มเติมข้อมูล เพื่อให้นักเรียนสามารถตอบคำถามหรือปฏิบัติตามได้ถูกต้อง

2.1.3.1 การเสนอข้อมูลเพื่อตรวจสอบความ

เข้าใจของนักเรียน

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "Understand? _____ No? เรื่องอะไรคะเมื่อวาน
เรื่องเก่าหรือเรื่องใหม่ _____ เรื่องเก่าแล้วทำไมไม่
เข้าใจ

----- ครู : "____ nine kinds of adverb, number 1 is
adverb of what? _____ ไม่รู้จำไม่ได้หรือ

2.1.3.2 การเสนอข้อมูลเพื่อชี้แนวทางในการ

ตอบคำถามแก่นักเรียน

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "___It's beautiful. What else.? (เงียบ)
ไม่ต้องตามหนังสือคิดเอาเองได้ เป็นการแสดงความคิด
เห็นของนักเรียน"

----- ครู : "___Say why ตอบได้กว้าง เอาคำตอบที่นักเรียนคิดว่า
ดีที่สุด"

2.1.3.3 การเสนอข้อมูลเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาด

ของนักเรียน

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "When the bus were not full ไม่ใช่รถคันเดียว
รถหลายคัน เขาแก่แล้วจึงต้องคอยรถคันว่าง ๆ"

----- ครู : "_____Mrs มิใช่ Miss

----- ครู : "_____alcohol ใช่ว่า a few ได้หรือค่ะ"

2.1.4 คำสั่ง (Giving instruction) หมายถึง

ครูใช้ภาษาไทยในการออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติ

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "O.K for your homework ครูต้องการให้นักเรียนหา
คำแล้วโยงไปหาคำอื่นๆ ได้มากมาย เขียนใส่เศษกระดาษ
เตรียมมาให้พร้อม ให้หาคนละ 1 คำได้มัย"

----- ครู : "What are you going to buy for your
father on his birthday?___Diamond. It's

beautiful. การบ้านให้นักเรียนทำ note ไว้หน้าคะ
วันไหนวันเกิดใครจะให้อะไร ทำไม"-

----- ครู : "___Picture 4 what are they?___อ่านทีละหนึ่ง
ก่อนอ่านพร้อมกันแถวที่ 1 "

2.1.5 คำถาม (Question) หมายถึง ครูใช้ภาษาไทย
ในการถามนักเรียน ในห้องเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียน

2.1.5.1 คำถามเกี่ยวกับภาษา

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "They could get them from other people.
they หมายถึงอะไร___ในย่อหน้าไหนเจอหรือยัง"

----- ครู : "Less expensive or you can say another
word. less expensive คำอีกคำหนึ่งที่จะใช้แทนกัน
ได้คำว่าอะไร ใช้คำว่าอะไร___yes, less expen-
sive is same as cheaperใช้มีความหมายมันเป็น
อย่างไร เหมือนกันหรือเปล่า"

----- ครู : "Paper money is valuable. valuable เป็นคำ
ชนิดไหนคะ"

2.1.5.2 คำถามเกี่ยวกับความเข้าใจของ

นักเรียน

ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "Did Bill sit or stand in the bus.?
ข้อนี้ตอบสั้นว่าอะไรคะ"

----- ครู : "He wanted to go to the market.
ใช่หรือเปล่าคะ"

----- ครู : "Do you understand.? ครูพูดถึงเรื่องอะไรค่ะ"

----- ครู : "I ask you about these two things.

เชอร์อะไรบ้างเกี่ยวกับสองสิ่งนี้"

2.1.6 การอธิบายไวยากรณ์ภาษา (Explanation of structure) หมายถึง ครูใช้ภาษาไทยในการอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น

----- ครู : "The teacher order the students to have their hair cut. เราไม่ต้องเปลี่ยน tense เลย เพียงแต่ใส่ to หน้า infinitive เท่านั้น"

----- ครู : "Number 5, Don't be careless, we are offended_____We are offended not to be careless. ประโยคนี้เป็น Passive ไม่ต้องใช้ object เพราะ we เป็น object อยู่แล้ว"

----- ครู : "Do you need to study.? need เป็นกริยาแท้หรือช่วย_____มีอยู่2 อย่างไม่แท้ก็ช่วย ปกติแล้วถ้าเป็นกริยาช่วยมันสามารถตั้งเป็นประโยคคำถามได้ ฉะนั้นเมื่อneed ตามด้วยverbช่องที่ 1 เป็นกริยาแท้ แต่บอกว่า you need go home. เป็นกริยาแท้หรือช่วย_____เพราะ ปกติมีกริยาซ้อนสองตัวต้องมี to คั่นตามกติกาของมัน you need to go home อย่างนี้เป็นกริยาแท้ you need go home อย่างนี้เป็นกริยาช่วย เมื่อทำเป็นประโยคคำถามใส่ need หน้าประโยค

ตาราง 4 แสดงปริมาณของลักษณะการใช้ภาษาไทยของครูใน 3 คาบเรียน

ครูคนที่	1		2		3		4		5		6		7		8		รวม	
ลักษณะการใช้ภาษาไทย	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ
รวม	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ	จำ	เ
การแปล Translation																		
การพูดคำศัพท์																		
ระดับที่ 1	1	-	5	11.36	3	1.52	12	15	31	13.59	3	4.10	4	4.81	3	2.70	62	7.03
ระดับที่ 2	1	-	2	4.54	6	3.04	7	8.75	18	7.89	7	9.58	-	-	5	4.50	48	5.22
การเขียนคำสั้น																		
การสร้างเรื่อง	3	2.41	2	4.54	2	-	4	5	6	2.63	4	5.47	1	1.20	4	2.60	28	2.95
จากหนังสือเรียน	2	1.61	2	2.27	-	-	-	-	2	-	3	4.10	2	2.40	6	5.40	18	2.04
การเขียนคำยาว																		
การสร้างเรื่อง	5	4.20	-	-	7	3.55	4	5	8	3.50	3	4.10	1	1.20	3	2.70	31	3.51
จากหนังสือเรียน	1	-	-	-	1	-	1	1.25	12	5.26	5	6.48	7	8.43	5	4.50	32	3.63
รวม	13	10.48	10	22.72	21	10.65	28	35	77	23.77	25	34.24	15	18.07	26	23.42	215	24.40
การจัดการห้องเรียน	29	23.38	6	13.63	7	3.55	8	10	12	5.26	17	23.28	20	36.14	28	25.22	137	15.35
การเสริมสอน																		
เนื้อหาความรู้ของนักเรียน	5	4.03	1	2.27	4	2.03	1	1.25	4	-	-	-	-	-	-	-	15	1.70
เนื้อหาความรู้ทาง	3	2.41	1	2.27	3	1.52	-	5	-	-	-	-	-	-	2	1.80	12	1.36
เนื้อหาความรู้พิเศษ	4	3.22	2	4.54	-	-	-	3	-	-	2	2	2.40	1	-	12	1.76	
รวม	12	9.67	4	9.18	7	3.55	1	1.25	10	-	-	2	2	2.40	3	2.70	39	4.42
คำขวัญ	28	22.58	16	36.26	23	11.07	14	17.5	18	7.89	12	16.4	14	16.46	17	15.31	142	19.11
คำถาม																		
เนื้อหาความรู้ความเข้าใจ	28	22.58	-	-	67	34.01	1	1.25	53	23.24	11	15.06	17	20.48	15	13.51	192	21.79
เนื้อหาความรู้ภาษา	12	9.67	5	11.36	18	9.13	18	22.5	33	14.47	4	5.47	3	3.61	5	4.50	98	11.12
รวม	40	32.25	5	11.36	85	43.14	19	23.75	86	37.71	15	20.54	20	24.09	20	18.01	290	32.91
การอธิบายเนื้อหา	2	1.61	3	6.81	54	27.41	10	12.5	25	10.94	4	5.47	2	2.40	17	15.31	97	11.20
รวม	124	100	44	100	197	100	80	100	228	100	73	100	83	100	111	100	881	100

จากตาราง 4 ปรากฏว่า ลักษณะการใช้ภาษาไทยของครูทั้งหมดสามารถ
จัดตามปริมาณมากน้อยของการใช้ได้ดังต่อไปนี้คือ อันดับที่ 1 คำถาม การแปล
คำสั่ง การจัดการห้องเรียน การอธิบายเนื้อหาภาษา และการเสริมสอน ตาม
ลำดับ

2.2 เหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษในห้องเรียน
ในการวิเคราะห์เหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษของครูในแต่ละคาบเรียน ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ไปพร้อมๆกับการวิเคราะห์
ลักษณะการใช้ภาษาไทยของครู ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

----- ครู : "You can omit 'that' omit แปลว่า ละไม่ต้องมี
เราสามารถละ that ได้"

คำอธิบาย ลักษณะการใช้ภาษาไทยของครูคือการแปลคำศัพท์ (Translation of vocabulary) ซึ่งครูจะบอกความหมายของศัพท์โดยตรงทันที
เหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยในการแปล เพราะครูรู้ว่าคำศัพท์คำนี้นักเรียนส่วนมากในห้องเรียนไม่ทราบความหมาย หากครูใช้ภาษาอังกฤษอธิบายความหมาย หรือให้คำจำกัดความย่อมเพิ่มความยุ่งยากสำหรับนักเรียนที่จะต้องพยายามทำความเข้าใจในภาษาอังกฤษที่ครูพูดทั้งหมด นักเรียนอาจไม่เข้าใจว่าครูจะบอกความหมายของคำศัพท์คำไหน ครูจึงเลือกการแปล เพราะเป็นวิธีที่สะดวกและง่ายที่สุดสำหรับครูและนักเรียน

ตัวอย่างที่ 2

----- ครู : "I will divide the class into two group,
this group and this group. This row can
make some question. You ask your friend
at that row from this story. Please
stand up and ask."

นักเรียน : _____ (เจียน)

ครู : "ไหนว่าเข้าใจแล้ว ครูแบ่งห้องออกเป็นกี่ส่วนคะ _____
สองส่วน ด้านนี้ทำอะไร _____ถามแล้วตอบ ตอบเสร็จ
ถาม ใครจะเริ่มก่อนก็ได้"

คำอธิบาย ลักษณะการใช้ภาษาไทยของครูคือ การแปลคำสิ่งที่ครูสร้างขึ้นเองหลังจากครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติ แต่นักเรียนเจียบไม่ปฏิบัติ ครูรู้ว่านักเรียนไม่เข้าใจคำสั่งภาษาอังกฤษที่ครูใช้ ครูจึงต้องแปลเป็นภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนจะได้เข้าใจและทำกิจกรรมที่ครูต้องการได้

ตัวอย่างที่ 3

----- ครู : "จรรยา said that she could speak French.

(ครูแจกเอกสารประกอบการเรียนการสอน)

ครู : "คนละ 4 หน้า ถ้าเหลือเอามาคืนครูด้วย"

คำอธิบาย ลักษณะภาษาไทยที่ครูใช้คือ การจัดการห้องเรียน (Classroom management) เหตุผล ไม่สามารถระบุได้ชัดเจน

ตัวอย่างที่ 4

----- ครู : "Tom says that he will go to Hua-Hin me.

We have to change only pronoun.

Understand.?

นักเรียน : yes

ครู : "O.k ที่เหลือไปทำเป็นการบ้านนะค่ะ"

คำอธิบาย ลักษณะภาษาไทยที่ครูใช้คือคำสั่ง (Instruction) เหตุผล ที่ครูใช้ภาษาไทย ไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าเพราะสาเหตุใด

ทั้งนี้ เหตุผลในการใช้ภาษาไทยของครูในบางครั้งผู้วิจัยไม่สามารถระบุเหตุผลที่ชัดเจนได้ เพราะครูผู้สอนเองยังไม่สามารถบอกเหตุผลได้ว่าทำไมจึงใช้ภาษาไทยในช่วงนั้น ทำไมไม่ใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งครูบางคนบอกว่าบางครั้งเป็นเพราะความเคยชินของครู

ตารางที่ 5 แสดงเหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยในลักษณะต่าง ๆ

ลักษณะการใช้ภาษาไทยของครู	เหตุผล
การแปล	
- การแปลคำศัพท์โดยที่ครูบอก ความหมายโดยตรงทันที	ครูมีความคิดว่านักเรียนไม่เข้าใจคำศัพท์นั้นๆ ครูจะบอกความหมายเป็นภาษาไทยเพราะเป็นวิธี การที่ง่ายและนักเรียนสามารถเข้าใจได้ถูกต้อง
- การแปลคำศัพท์โดยที่ครูใช้คำ ถามนำมาก่อน	ครูจะใช้คำถามเพื่อตรวจสอบว่านักเรียนเข้าใจ คำศัพท์นั้นๆหรือไม่ หากนักเรียนเงียบไม่ตอบ หรือมีนักเรียนบางคนที่ตอบครูจะใช้ภาษาไทยบอก ความหมาย เพื่อนักเรียนจะได้เข้าใจได้อย่างถูก ต้องชัดเจนเป็นวิธีการที่สะดวกทั้งครูและนักเรียน
- การแปลคำสั่ง	เพราะนักเรียนไม่ปฏิบัติตามเมื่อครูใช้ภาษา อังกฤษในการออกคำสั่งครูทราบว่านักเรียนไม่ เข้าใจ ครูจำเป็นต้องแปลเป็นภาษาไทย เพื่อนัก เรียนสามารถทำกิจกรรมนั้นได้
- การแปลคำถาม	เมื่อครูใช้ภาษาอังกฤษในการถามนักเรียน เงียบไม่เข้าใจว่าครูถามเกี่ยวกับอะไร ครูจึงใช้ ภาษาไทยแปลคำถามนั้นๆ

ตาราง 5 (ต่อ)

ลักษณะการใช้ภาษาไทยของครู	เหตุผล
การจัดการห้องเรียน	เพื่อไม่ให้ขบวนการเรียนการสอนหยุดชะงัก ครูสามารถรู้ถึงความก้าวหน้าในการเรียนว่าครูสามารถดำเนินการสอนในหัวข้อต่อไปได้หรือไม่ นอกจากนี้ ยังเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษ
การเสนอข้อมูลเพิ่มเติม	เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลให้นักเรียนเข้าใจในภาษาอังกฤษที่ครูพูดก่อนหน้านี้ได้ดียิ่งขึ้น หรือเพื่อแนะแนวทางในการตอบคำถามแก่นักเรียน และเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน ซึ่งทั้งหมดนี้หากครูใช้ภาษาอังกฤษนักเรียนต้องไม่เข้าใจแน่นอน ครูจึงใช้ภาษาไทยเพราะเป็นวิธีการที่ดีที่สุด
คำสั่ง	ครูนิยมใช้ภาษาไทยในการออกคำสั่งเพราะนักเรียนสามารถเข้าใจได้ถูกต้องและสามารถปฏิบัติได้ทันที
คำถาม	ครูรู้ว่าหากครูใช้ภาษาอังกฤษในการถามนักเรียนต้องเงียบไม่ตอบ เพราะไม่แน่ใจว่าครูถามเกี่ยวกับอะไร ครูจึงไม่มีโอกาสทราบว่านักเรียน

ตาราง 5 (ต่อ)

ลักษณะการใช้ภาษาไทยของครู	เหตุผล
การอธิบายไวยากรณ์ภาษา	เข้าใจในบทเรียนที่ครูสอนหรือไม่ ครูจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยเพราะง่ายและสะดวก เพราะครูคิดว่าไวยากรณ์ภาษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียนที่จะต้องรู้ และเป็นวิธีการที่ยากมากที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการอธิบายกฎเกณฑ์ภาษา โดยที่นักเรียนเข้าใจโดยตลอด ครูคิดว่าการใช้ภาษาไทยในการอธิบายเป็นวิธีที่ดีที่สุด และง่ายที่สุดสำหรับครูและนักเรียน

จากตาราง 5 พบว่าเหตุผลที่สำคัญที่สุดที่ครูใช้ภาษาไทยในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียนไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ครูที่พูด นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติหรือตอบคำถามได้เพราะไม่เข้าใจว่าครูสั่งหรือถามว่าอะไรบ้าง ซึ่งหากนักเรียนมีท่าทีว่าไม่เข้าใจ เช่น เงียบ ไม่ตอบหรือไม่ทำกิจกรรมที่ครูสั่ง ครูทราบได้ทันทีว่านักเรียนไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ครูพูด ครูจะใช้ภาษาไทยเข้ามาปรับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษ และอีกสาเหตุหนึ่งครูคิดว่าการใช้ภาษาไทยในการแปล การออกคำสั่ง ถามคำถามหรืออธิบายไวยากรณ์ภาษา เป็นวิธีการที่ง่ายสะดวกที่สุดสำหรับครูง่ายต่อความเข้าใจของนักเรียน

ตอนที่ 2 ศึกษาถึงความคิดเห็นถึงความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน และนำมาเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริงของครูในห้องเรียน

2.1 ความคิดเห็นถึงความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนของครู

ซึ่งข้อมูลในตอนนี้ได้จากการอัดแบบบันทึกเสียงการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวระหว่างผู้วิจัยกับครูซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 8 คน ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณคนละ 10-15 นาที ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์หลังจากอัดแบบบันทึกเสียงการสนทนาเสร็จทั้ง 3 คาบเรียนของครูทุกคน

ตัวอย่าง หัวข้อที่ผู้วิจัยใช้ในการสัมภาษณ์มีดังต่อไปนี้

- หนังสือแบบเรียน ที่ครูใช้สอนมีผลต่อปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษหรือไม่อย่างไร
- ในความคิดเห็นของครูในห้องเรียนภาษาอังกฤษครูควรใช้ภาษาอะไร มากน้อยเพียงใด
- บทบาทของภาษาอังกฤษ และภาษาไทยที่ครูใช้ในห้องเรียน
- เหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยในห้องเรียน

เป็นต้น

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูถึงความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนปรากฏผลดังต่อไปนี้

ตาราง 6 แสดงความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับอัตราร้อยละของการใช้ภาษาอังกฤษ
และภาษาไทย

ครูคนที่	ประมาณร้อยละภาษาอังกฤษ ที่ครูควรใช้ (%)	ประมาณร้อยละภาษาไทย ที่ครูควรใช้ (%)
1	50	50
2	80	20
3	80	20
4	70	30
5	50	50
6	70	30
7	70	30
8	70	30
อัตราเฉลี่ย	67.5	32.5

จากตาราง 6 แสดงว่า มีครู 2 คนคิดเป็นร้อยละ 25 ที่มีความคิดเห็นว่าการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนถึงร้อยละ 80 ครู 4 คนคิดเป็นร้อยละ 5 ของครูทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนถึงร้อยละ 70 และมีครู 2 คนคิดเป็นร้อยละ 25 จากครูทั้งหมดที่มีความคิดเห็นว่าการควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนร้อยละ 50 อัตราเฉลี่ยจากครูทั้งหมด 8 คน พบว่า ครูมีความคิดเห็นว่าการควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนร้อยละ 67.5 ซึ่งทั้งนี้สรุปได้ว่าครูส่วนใหญ่ร้อยละ 75 ที่คิดว่าควรใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย และมีครูร้อยละ 25 ที่คิดว่าควรใช้ภาษาอังกฤษในอัตราที่เท่ากับภาษาไทย

ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนจาก
ความคิดเห็นของครู กับการปฏิบัติจริงในห้องเรียนทั้ง 3 คาบเรียน และเฉพาะ
คาบเรียนที่ 3

ครูคนที่	ปริมาณการใช้ ภาษาอังกฤษ ในห้องเรียน จากความคิด เห็นของครู (%)	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ จาก 3 คาบเรียนของครู		ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ เฉพาะคาบเรียนที่ 3 ของครู	
		กลุ่มคำ/ประ โยค (%)	จำนวนคำ (%)	กลุ่มคำ/ประ โยค (%)	จำนวนคำ (%)
1	50	54.16	46.19	49.57	40.63
2	80	87.35	85.11	80.92	79.46
3	80	33.15	31.00	16.66	13.19
4	70	76.34	71.42	73.28	69.72
5	50	44.60	36.12	33.49	31.37
6	70	86.68	83.65	78.75	70.86
7	70	57.24	58.76	45.11	48.78
8	70	60.18	45.67	46.21	53.78

จากตาราง พบว่า ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของครูในห้องเรียนเฉพาะ
คาบเรียนที่ 3 ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกือบเป็นพฤติกรรมปกติของครู จะมีปริมาณน้อย
กว่าปริมาณรวมของ 3 คาบเรียน ทั้งนี้เมื่อเราเปรียบเทียบกับความคิดเห็นของครู

พบว่า มีครูเพียง 4 คน ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในพฤติกรรมที่เกือบเป็นปกติของครู ใกล้เคียงกับความคิดเห็นของครู ส่วนที่เหลือจะมีปริมาณน้อยกว่าที่ครูได้แสดงความคิดเห็นไว้

นอกจากนี้เราสามารถเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความคิดเห็นในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน กับการปฏิบัติจริงในห้องเรียนทั้ง 3 คาบเรียนรวมกัน หรือเฉพาะคาบเรียนที่ 3 ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เชื่อถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่ใกล้เคียงความจริงมากที่สุดว่า มีความคิดเห็นของครูนั้นใกล้เคียง น้อยกว่า น้อยกว่ามาก หรือมากกว่า กับการปฏิบัติจริงของครูในห้องเรียน

ดังนั้นคือ ใกล้เคียง $\pm 5\%$ น้อยมาก $- 20\%$ ขึ้นไป
 น้อย $- 5\%$ ถึง $- 20\%$ มาก $+ 6\%$ ขึ้นไป

ตาราง 8 แสดงการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษของครู

ครูคนที่	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนจากความคิดเห็นของครู %	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของครูในห้องเรียนจาก 3 คาบเรียน		ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของครูในห้องเรียนเฉพาะคาบเรียนที่ 3	
		กลุ่มคำ/ประโยค %	จำนวนคำ %	กลุ่มคำ/ประโยค %	จำนวนคำ %
1	50	ใกล้เคียง	ใกล้เคียง	ใกล้เคียง	น้อย
2	80	มาก	มาก	ใกล้เคียง	ใกล้เคียง
3	80	น้อยมาก	น้อยมาก	น้อยมาก	น้อยมาก
4	70	มาก	ใกล้เคียง	ใกล้เคียง	ใกล้เคียง
5	50	น้อย	น้อย	น้อย	น้อย

ตาราง 8 (ต่อ)

ครูคนที่	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ ในห้องเรียนจาก ความคิดเห็นของครู %	ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ ของครูในห้องเรียน จาก 3 คาบเรียน		ปริมาณการใช้ภาษา อังกฤษของครูในห้อง เรียนเฉพาะคาบเรียน ที่ 3	
		กลุ่มคำ/ประ โยค %	จำนวนคำ %	กลุ่มคำ/ ประโยค %	จำนวน คำ %
6	70	มาก	มาก	มาก	ใกล้เคียง
7	70	น้อย	น้อย	น้อยมาก	น้อยมาก
8	70	น้อย	น้อยมาก	น้อยมาก	น้อย

จากตาราง 8 ปรากฏว่าปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของครูในห้องเรียนเฉพาะคาบเรียนที่ 3 โดยดูจากปริมาณของกลุ่มคำหรือประโยคการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนของครูนั้นมีครูคิดเป็นร้อยละ 12.5 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษจัดอยู่ในเกณฑ์มากมีครูร้อยละ 37.5 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในเกณฑ์ใกล้เคียงครูคิดเป็นร้อยละ 12.5 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในเกณฑ์น้อย และครูที่เหลือร้อยละ 37.5 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในเกณฑ์น้อยมากทั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบกับความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่ได้จากการสัมภาษณ์ แต่หากเปรียบเทียบ โดยดูจากปริมาณของจำนวนคำในภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียนเฉพาะคาบเรียนที่ 3 พบว่ามีครูร้อยละ 37.5 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในเกณฑ์ใกล้เคียง มีครูร้อยละ 37.5 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในเกณฑ์น้อย ส่วนครูที่เหลือร้อยละ 25 มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในเกณฑ์น้อยมาก

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์หน้าที่ของภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียน

ข้อมูลในตอนนี้ได้จากการอัดแถบบันทึกเสียงการสอนของครูจำนวน 8 คน คนละ 3 คาบเรียน ซึ่งผู้วิจัยจะศึกษาภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียนตามแนวการศึกษาของซินแคลร์และคูลธาร์ด (Sinclair and Coulthard, 1978) ซึ่งได้แบ่งหน้าที่ภาษาออกเป็น

ชื่อ (Name)	หน้าที่ (Functions)
1 marker	1 เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน
2 starter	2 เพื่อใช้เกริ่นข้อมูลหรือเนื้อหาของบทเรียน
3 elicitation	3 เพื่อถามคำถาม
4 check	4 เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนประสบปัญหาความยุ่งยากในการเรียนหรือไม่
5 directive	5 เพื่อบอกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติ
6 informative	6 เพื่อเสนอข้อมูลเนื้อหาบทเรียน อธิบายไวยากรณ์ภาษา
7 prompt	7 เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตอบคำถามโดยเร็ว
8 clue	8 เพื่อให้ข้อมูลหรือรายละเอียดเพิ่มเติมเป็นการช่วยนักเรียนในการตอบคำถาม
9 cue	9 เพื่อเป็นตัวเลือกในการถามนักเรียน
10 nomination	10 เพื่อบอกชื่อ หรือเรียกชื่อให้นักเรียนตอบ
11 comment	11 เพื่อพิจารณาคำตอบหรือการทำกิจกรรมของนักเรียน อาจขยายความหรือยกตัวอย่าง
12 accept	12 เพื่อแสดงว่าครูได้ยินหรือยอมรับคำตอบของนักเรียน

ชื่อ (Name)	หน้าที่ (Functions)
13 evaluate	13 เพื่อบ่งบอกให้นักเรียนรู้ว่าคำตอบของตนเองหรือ การกระทำนั้นถูกต้องหรือไม่
14 conclusion	14 เพื่อสรุปข้อมูลเนื้อหาบทเรียน
15 loop	15 เพื่อบอกให้นักเรียนพูดซ้ำที่พูดผ่านมา ✓จข

ตัวอย่างการวิเคราะห์หน้าที่ภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียน

ตัวอย่างที่ 1 (ไม่เอาตัว)

	หน้าที่
ครู : Everybody close your book (นักเรียนฟังเทป)	Directive
Understand.?	Check
นักเรียน : No.	
No.?	Evaluate
O.K. close your book. I will divide the class into two groups, this group and this group. This row can make some questions. You ask your friend at that row from this story. Please stand up and ask.	Marker, Directive

ตัวอย่างที่ 2

	หน้าที่
ครู : ____o.k. look at picture one. Who is he.?	Marker, Directive Elicitation
นักเรียน : _____ (เงียบ)	
ครู : What is he.?	Elicitation
นักเรียน : <u>He is a famous movie star.</u>	
ครู : He is a famous movie star. What does he like.?	Accept, Elicitation
นักเรียน : _____	
ครู : Please show your hand for answer, one by one.	Directive
นักเรียน : <u>He likes music.</u>	
ครู : Yes, he likes music. What else.?	Accept, Elicitation
นักเรียน : <u>He interests in people.</u>	
ครู : He is interested in people, right.?	Evaluate

✓

ตาราง 9 แสดงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนของครูตามหน้าที่ภาษา

หน้าที่ภาษา/ครูคนที่	จำนวน/ร้อยละ	1		2		3		4		5		6		7		8		รวม	
		จำ	ร	จำ	ร	จำ	ร	จำ	ร	จำ	ร	จำ	ร	จำ	ร	จำ	ร	จำ	ร
		หน่วย		หน่วย		หน่วย		หน่วย		หน่วย		หน่วย		หน่วย		หน่วย		หน่วย	
เพื่อกำหนดความรู้สึกของนักเรียน(marker)	8	3.80	33	8.84	2	-	22	5.88	18	6.45	25	10.50	11	4.74	7	7.31	134	6.37	
เพื่อกระตุ้นหรือเพื่อหาจุดเริ่มต้น(starter)	3	1.42	1	-	-	-	1	-	2	-	-	-	-	-	-	-	8	-	
เพื่อถามคำถามให้นักเรียนตอบ(elicitation)	97	46.19	150	28.15	93	46.03	111	29.67	90	32.25	56	23.52	70	30.17	34	16.58	656	31.19	
เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนเข้าใจในการเรียนการสอนหรือไม่(check)	3	1.42	3	-	6	2.97	29	7.75	4	1.43	10	4.20	18	7.75	13	6.34	86	4.00	
เพื่อออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติ(directive)	29	13.80	60	16.08	29	14.35	44	11.76	22	9.24	50	21.55	50	21.55	31	15.12	297	14.12	
เพื่อเสนอข้อมูลเนื้อหาบทเรียน(informative)	24	11.42	117	31.36	34	16.83	128	34.22	105	37.62	89	37.39	55	23.70	67	32.38	619	29.43	
เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตอบคำถามโดยเร็ว(prompt)	-	-	-	-	2	-	1	-	-	-	1	-	2	-	-	-	6	-	
เพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมเป็นการช่วยนักเรียนในการตอบคำถาม(clue)	4	1.90	4	1.07	12	5.94	7	1.87	2	-	1	-	-	-	-	-	30	1.42	

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษสลับเปลี่ยนกับภาษาไทยของครูผู้สอนในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในแง่ของ ปริมาณ ลักษณะ และเหตุผล
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบถึงความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนกับการปฏิบัติงานจริงของครูในห้องเรียน
3. เพื่อวิเคราะห์หน้าที่ของภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยคือครูไทยผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย รายวิชา อ.411 อ.513 และ อ.615 โรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2532 จำนวน 8 คน คนละ 3 คาบเรียน รวมทั้งหมด 24 คาบเรียน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ติดต่อกับทางโรงเรียนที่จะทำการวิจัย เพื่อขออนุญาตและอธิบายถึงจุดประสงค์ในการทำการวิจัยครั้งนี้ ส่วนครูผู้สอนจะยังไม่บอกถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของการทำวิจัย เพราะเป็นการป้องกันไม่ให้ครูเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนด้านการใช้ภาษาในห้องเรียน
2. สังเกตและอัดแถบบันทึกเสียงการสอนของครูคนละ 3 คาบเรียน
3. ถอดแถบบันทึกเสียง
4. ศึกษาวิเคราะห์ถึง ปริมาณ และลักษณะของการสลับเปลี่ยนภาษา

ระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยของครูในแต่ละคาบเรียน

5. ศึกษาหาเหตุผลของการสลับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยของครูในแต่ละคาบเรียนนั้น ๆ

6. สัมภาษณ์ครูโดยการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว ระหว่างผู้วิจัยกับครู ทั้ง 8 คน เพื่อรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสม ในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน

7. เปรียบเทียบผลที่ได้จากข้อ 4 กับข้อ 6

8. วิเคราะห์หน้าที่ภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียนจากแถบบันทึกเสียง

9. สรุปและอภิปรายผลการวิเคราะห์พร้อมข้อเสนอแนะ

สรุปผลการค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตอัดแถบบันทึกเสียงการสอนของครูจำนวน 8 คน คนละ 3 คาบเรียนรวมทั้งหมด 24 คาบเรียน เพื่อวิเคราะห์ถึงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูในห้องเรียน ลักษณะการใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนภาษาอังกฤษของครูรวมทั้งเหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ สรุปผลได้ดังต่อไปนี้

1. ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครู ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์จากจำนวนของกลุ่มคำและประโยค พบว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษรายวิชา อ.411 อ.513 และ อ.615 โรงเรียนกัลยาณิศรธรรมราช จำนวน 8 คน นั้น มีครู 3 คนคิดเป็นร้อยละ 37.5 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทยในห้องเรียนทั้ง 3 คาบเรียน มีครูจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 25 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทยในห้องเรียนในคาบเรียนที่ 1 และคาบเรียนที่ 2 ส่วนครูที่เหลือ 3 คนคิดเป็นร้อยละ 37.5 มีปริมาณการใช้ภาษา

อังกฤษมากกว่าภาษาไทยในห้องเรียนเฉพาะคาบเรียนที่ 1 ทั้งนี้จากปริมาณรวมการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูทั้ง 8 คน ในแต่ละคาบเรียน พบว่า อัตราร้อยละการใช้ภาษาอังกฤษของครูในห้องเรียนจะมีปริมาณลดลงในคาบเรียนที่ 2 และ 3 ดังนั้น คือ ในคาบเรียนที่ 1 ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของครูทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 72.37 ลดลงเป็นร้อยละ 56.07 และ 52.11 ในคาบเรียนที่ 2 และ 3 ตามลำดับ ในขณะที่ปริมาณการใช้ภาษาไทยของครูทั้งหมดในแต่ละคาบเรียนจะมีปริมาณเพิ่มขึ้นตามลำดับในคาบเรียนที่ 2 และ 3

และเมื่อวิเคราะห์จากจำนวนคำในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูพบว่า อัตราร้อยละการใช้ภาษาอังกฤษของครูเมื่อพิจารณาจากจำนวนคำจะมีปริมาณน้อยกว่าจำนวนกลุ่มคำและประโยค แต่ทว่าปริมาณการใช้ภาษาไทยของครูเมื่อพิจารณาจากจำนวนคำจะมีปริมาณร้อยละสูงกว่าจำนวนกลุ่มคำและประโยค

ทั้งนี้อัตราเฉลี่ยจำนวนคำในกลุ่มคำและประโยคภาษาอังกฤษที่ครูทั้ง 8 คนใช้ใน 3 คาบเรียน มี 5.10 คำ ในขณะที่อัตราเฉลี่ยจำนวนคำในภาษาไทยมี 6.46 คำ ดังนั้นปริมาณของจำนวนคำในการใช้ภาษาอังกฤษของครูมีน้อยกว่าจำนวนคำในภาษาไทย

นอกจากนี้ เกี่ยวกับปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครูในห้องเรียนภาษาอังกฤษจากการสัมภาษณ์นั้น ครูได้กล่าวว่า นักเรียนเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยของครู หากนักเรียนเก่งครูสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้มากในห้องเรียน เพราะนักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ครูพูด นักเรียนสามารถรับได้ แต่หากเป็นห้องเรียนที่นักเรียนมีผลการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษในเกณฑ์อ่อน ครูต้องใช้ภาษาไทยเข้ามาช่วยมากขึ้น

2. ลักษณะการใช้ภาษาไทยของครูในห้องเรียน และเหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษ

2.1 ลักษณะการใช้ภาษาไทยของครู ซึ่งเรียงลำดับหัวข้อตามปริมาณการใช้ของครูในห้องเรียนได้ดังต่อไปนี้

1. คำถาม
2. การแปล
3. คำสั่ง
4. การจัดการห้องเรียน
5. การอธิบายไวยากรณ์ภาษา
6. การเสนอข้อมูลเพิ่มเติม

จากการสัมภาษณ์ เมื่อผู้วิจัยถามถึงบทบาทของภาษาไทยที่ครูใช้ในห้องเรียนว่าครูใช้ภาษาไทยในกรณีใดบ้าง ครูส่วนมากจะตอบว่าใช้ในการอธิบายไวยากรณ์ภาษา เพราะเป็นเรื่องที่ยากและซับซ้อนสำหรับนักเรียน หากครูใช้ภาษาอังกฤษในการอธิบายนักเรียนอาจจะไม่เข้าใจ และครูจะใช้ภาษาไทยในการอธิบายความหมายของคำศัพท์ที่ยากหรือคำศัพท์ใหม่

2.2 เหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์พร้อมทั้งลักษณะการใช้ภาษาไทยของครู ซึ่งเหตุผลที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ครูใช้ภาษาไทยเพราะนักเรียนไม่เข้าใจในภาษาอังกฤษที่ครูใช้ ดังเช่นครูออกคำสั่งแต่นักเรียนไม่ปฏิบัติ หรือครูถามคำถามนักเรียนเจียบไม่ตอบ ทั้งนี้เพราะนักเรียนไม่เข้าใจในภาษาอังกฤษที่ครูพูด ดังนั้นครูผู้สอนจึงคิดว่าควรใช้ภาษาไทยเพราะนักเรียนฟังแล้วเข้าใจสามารถปฏิบัติในสิ่งที่ครูสั่ง ทำให้ขบวนการเรียนการสอนไม่ต้องหยุดชะงัก ครูไม่ต้องเสียเวลามากมายในการอธิบาย คำถาม คำสั่ง หรือคำศัพท์ต่าง ๆ ซึ่งครูอาจจะคิดว่าการใช้ภาษาไทยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ เช่นในการอธิบายไวยากรณ์ภาษา หรือออกคำสั่ง ถามคำถาม เป็นวิธีการที่ง่ายและสะดวกสำหรับนักเรียนและครู เพราะครูไม่จำเป็นต้องหาวิธีการที่จะใช้ภาษาอังกฤษแล้วนักเรียนสามารถเข้าใจว่าครูพูดเกี่ยวกับเรื่องอะไร

นอกจากนี้ในบางครั้งการใช้ภาษาไทยของครูนั้นผู้วิจัยเองไม่สามารถบอกถึงเหตุผลที่ชัดเจนได้ ทั้งนี้ตัวครูผู้สอนเองที่ผู้วิจัยได้สอบถามถึงเหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษ หลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ถึงเหตุผลและไม่สามารถบอกได้ว่าทำไมครูจึงใช้ภาษาไทย ครูบางคนไม่สามารถระบุถึงเหตุผลที่ใช้ภาษาไทยในช่วงนั้น ๆ ได้ นอกจากนี้ครูบางคนบอกว่าเป็นความเคยชิน

2. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนและนำมาเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริงของครูในห้องเรียน

จากครูทั้งหมด 8 คน ได้ทำการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูปรากฏว่ามีครู 2 คน ที่มีความคิดเห็นว่าครูควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนร้อยละ 50 มีครู 4 คน ที่มีความคิดเห็นว่าครูควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนร้อยละ 70 คน ส่วนครูที่เหลือ 2 คน มีความคิดเห็นว่าครูควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนร้อยละ 80

เมื่อนำความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริงของครูทั้ง 3 คาบเรียนรวมกันปรากฏว่ามีครูคิดเป็นร้อยละ 50 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนจากความคิดเห็นของครูสอดคล้องกับการปฏิบัติจริงของครูในห้องเรียน

นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบระหว่างความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับความคิดเห็นในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน กับการปฏิบัติจริงของครูเฉพาะในคาบเรียนที่ 3 ซึ่งเป็นพฤติกรรมการสอนที่เชื่อถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ใกล้เคียงพฤติกรรมปกติของครูที่สุด พบว่า เมื่อเปรียบเทียบโดยที่ดูจากจำนวนกลุ่มคำหรือประโยคนั้น มีครูคิดเป็นร้อยละ 50 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนจากความคิดเห็นของครูนั้นสอดคล้องกับการปฏิบัติจริง ทั้งนี้หากเปรียบเทียบโดยที่ดูจากปริมาณจำนวนคำมีครูคิดเป็นร้อยละ 37.5 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนจากความคิดเห็นนั้นสอดคล้องกับการปฏิบัติจริงในห้องเรียน

3. หน้าที่ของภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียน

ภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียนเมื่อวิเคราะห์ตามหน้าที่ภาษาพบว่า ครูใช้ภาษาอังกฤษเพื่อถามคำถามให้นักเรียนตอบ (Elicitation) มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 31.19 รองลงมาเพื่อเสนอข้อมูลเนื้อหาบทเรียน (Informative) คิดเป็นร้อยละ 29.43 และเพื่อออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติ (Directive) ร้อยละ 14.12 เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน (Marker) ร้อยละ 6.37 เพื่อบอกให้นักเรียนทราบว่าครูได้ย่นคำตอบของนักเรียน หรือยอมรับคำตอบของนักเรียน ร้อยละ 5.13 เพื่อตรวจสอบความพร้อมหรือนักเรียนมีปัญหาหรือไม่ (Check) ร้อยละ 4.08 และเพื่อบอกให้นักเรียนรู้ว่าคำตอบ หรือการกระทำของนักเรียน ถูกต้องหรือไม่ (Evaluate) เพื่อบอกชื่อให้นักเรียนตอบ (Nomination) เพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่นักเรียน (Clue) และเพื่อให้นักเรียนพูดซ้ำ (Loop) ตามลำดับ

การอภิปรายผล

การศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการอัดแถบบันทึกเสียงการสอนในห้องเรียนภาษาอังกฤษของครูจำนวน 8 คน พบจะสรุปผลได้ดังนี้

1. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนกัลยาณิศรธรรมราชจำนวน 8 คน มีการใช้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยสลับเปลี่ยนกัน ในการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน ทั้งนี้จะมีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) นี้ไม่มีการห้ามใช้ภาษาแม่หรือภาษาของนักเรียนในห้องเรียนภาษาอังกฤษ แต่ทว่าบทบาทของภาษาแม่นั้นยังไม่มีมีการกล่าวไว้ชัดเจนนัก ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ตัดสินใจว่า จะใช้ภาษาแม่เมื่อใด ใช้อย่างไร เพราะในบางโอกาสบางสถานการณ์ การใช้ภาษาแม่ในห้องเรียนนั้นจะมีประโยชน์ และได้ผลคุ้มค่ากว่าการใช้ภาษาอังกฤษดังเช่นที่ วิลลิส (Willis, 1986) กล่าวไว้ว่า

"There are times when it is preferable and more economical as far as time is concerned to drop English for a few seconds and use the students' own language นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยไม่ใช้ภาษาแม่ นั้นทำให้นักเรียนก้าวหน้าไปได้ช้ามาก และครูผู้สอนเองต้องเผชิญปัญหาการใช้เวลามากมายอย่างไร้ประโยชน์อีกด้วย (พีชรประภา อดุลยวิทย์. 2527)

ในการเก็บข้อมูลด้วยการอัดแถบบันทึกเสียงการสอนของครูในห้องเรียนนั้นผู้วิจัยได้ทำการอัดแถบบันทึกเสียงและทำการสังเกตด้วยตนเอง จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พฤติกรรมการใช้ภาษาในห้องเรียนของครูผู้สอนอาจมีการเปลี่ยนแปลงจากพฤติกรรมปกติของครู ดังนั้นการเรียนการสอนในห้องเรียนของคาบเรียนที่ 3 จึงอาจเป็นพฤติกรรมที่น่าเชื่อถือมากที่สุด จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของครูเฉพาะในคาบเรียนที่ 3 นั้นมีปริมาณการใช้ในเกณฑ์น้อย ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าโดยทั่วไปครูส่วนมากจะใช้ภาษาไทย ในการสอนภาษาอังกฤษมากกว่าใช้ภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียนนั้นส่วนมากจะเป็นเนื้อหาของบทเรียนเช่นครูอ่านเนื้อเรื่องจากหนังสือให้นักเรียนฟัง ครูถามคำถามจากหนังสือเรียน และใช้ภาษาอังกฤษเมื่อต้องการแสดงประโยคตัวอย่าง หากเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันระหว่างครูกับนักเรียนหรือเป็นภาษาที่ครูใช้ควบคุมห้องเรียนส่วนมากจะใช้ภาษาไทย ดังนั้นจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ความสามารถในการฟัง และพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ เพราะนักเรียนมีโอกาสดังฟังหรือพูดภาษาอังกฤษนั้นน้อยมาก นอกจากในห้องเรียนแล้วนักเรียนแทบไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเลย ดังนั้นห้องเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นสถานที่แห่งเดียวที่นักเรียนจะได้ฝึกฟังและฝึกพูดภาษาอังกฤษ ครูจึงควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากที่สุด

มีครูบางคนใช้วิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method) คือ ครูจะใช้เทคนิคการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และใช้ภาษาไทยในการอธิบายไวยากรณ์ภาษามาก ซึ่งในบางครั้งครูพูดภาษาอังกฤษประโยคหนึ่งแปลเป็นภาษาไทยประโยคหนึ่ง หรือแปลคำต่อคำ ทั้งนี้เป็นการสร้างนิสัยที่ไม่ถูกต้องแก่นักเรียน เพราะต่อไปหากครูพูดภาษาอังกฤษโดยไม่มีการแปลเป็นภาษาไทยนักเรียนอาจจะไม่เข้าใจแม้ว่าครูจะใช้คำศัพท์ง่าย ๆ เพราะนักเรียนเคยชินกับการที่ครูต้องแปลให้ฟัง และครูส่วนมากคิดว่าไวยากรณ์ภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่นักเรียนจะต้องรู้และเข้าใจในกฎเกณฑ์นั้น ๆ ครูจึงต้องอธิบายโดยใช้ภาษาไทย เพราะครูคิดว่านักเรียนเข้าใจเมื่อครูอธิบายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เป็นภาษาไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับแบบเรียนที่ครูใช้ในการเรียนการสอน เพราะเป็นแบบเรียนที่เสนอการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

2. ลักษณะและเหตุผลการใช้ภาษาไทยในห้องเรียนภาษาอังกฤษของครูจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ครูใช้ภาษาไทยในห้องเรียนในลักษณะดังต่อไปนี้

- การแปล (Translation)
- การจัดการห้องเรียน (Classroom management)
- การเสนอข้อมูล (Presentation of further information)
- คำสั่ง (Giving instructions)
- คำถาม (Question)
- การอธิบายไวยากรณ์ภาษา (Explanation of structure)

ในเรื่องเกี่ยวกับโอกาสที่ครูสามารถใช้ภาษาแม่ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ดังที่กล่าวไว้ข้างหน้าแล้วว่าครูจะต้องเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะใช้ภาษาไทยเมื่อใด หรือ

ใช้อย่างไร ดังเช่นครูใช้ภาษาไทยเพื่อกำหนดคำสั่งและจัดการห้องเรียน (For instruction and classroom management) เพื่อการอธิบายและตัดสินใจ (For communication meaning and checking comprehension) (Matthews. 1985) นอกจากนี้ อูร์เกเซ (Urgese. 1987) ได้กล่าวว่า จะใช้ภาษาแม่เพื่ออธิบายไวยากรณ์ภาษาที่ยาก หรือใช้เพื่ออธิบายในการทำแบบฝึกหัด

ในด้านเหตุผลที่ครูใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษในห้องเรียนนั้น เหตุผลที่สำคัญเพราะนักเรียนไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ครูพูดไป นักเรียนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือครูถามนักเรียนจะไม่ตอบ ครูจึงคิดว่าควรใช้ภาษาไทยเพื่อต้องการให้นักเรียนเข้าใจว่าครูต้องการให้นักเรียนทำอะไร หรือครูถามเกี่ยวกับเรื่องอะไร เพื่อการเรียนการสอนจะไม่ต้องหยุดชะงัก ครูใช้ภาษาไทยในการออกคำสั่งหรือถามนักเรียน เพราะครูคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องเสียเวลามากมายในการใช้ภาษาอังกฤษอธิบายและนักเรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่ครูใช้ภาษาอังกฤษอธิบายนั้นถูกต้อง รวมทั้งเป็นการเพิ่มความยุ่งยากสำหรับครูและนักเรียนอีกด้วย นอกจากนี้การใช้ภาษาไทยนั้นเป็นวิธีการที่ครูคิดว่าง่ายที่สุดสำหรับครูและนักเรียน ซึ่งแพททิสัน (Pattison. 1987:4) ได้กล่าวว่า ประโยชน์ของภาษาแม่นั้นมีมากในห้องเรียนภาษาต่างประเทศ สามารถประหยัดเวลาในการเรียนการสอน และสามารถลดความยุ่งยากต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับครูและนักเรียนในห้องเรียนได้อีกด้วย

ทั้งนี้เรื่องเหตุผลในการใช้ภาษาไทยของครูในห้องเรียนนั้นบางครั้งผู้วิจัยเองไม่สามารถจะบอกได้อย่างชัดเจนว่าเป็นเพราะสาเหตุอะไรครูจึงเปลี่ยนจากภาษาอังกฤษมาใช้ภาษาไทยในจุดนั้น ๆ และเมื่อผู้วิจัยสอบถามครูผู้สอนครูผู้สอนเองไม่สามารถจะระบุถึงเหตุผลได้เช่นกัน และครูบอกว่า เป็นเพราะความเคยชินไม่สามารถบอกเหตุผลได้

3. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน . ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ครูผู้สอนทั้ง 8 คน ด้วยตนเองตามหัวข้อคำถามที่ผู้วิจัยเป็นผู้คิดขึ้น

จากการสัมภาษณ์พบว่า ครูได้แสดงความคิดเห็นว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากที่สุดเท่าที่ครูสามารถปฏิบัติได้ แต่เมื่อผู้วิจัยให้ครูนั้นระบุถึงปริมาณร้อยละของการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่ครูคิดว่าครูสอนภาษาอังกฤษควรใช้ปรากฏว่ามีครูจำนวน 2 คน ที่บอกว่าครูควรใช้ภาษาอังกฤษร้อยละ 50 ซึ่งเป็นปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษที่จัดว่าอยู่ในเกณฑ์น้อย

เมื่อนำความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริงของครู พบว่ามีครูคิดเป็นร้อยละ 50 ที่ความคิดเห็นของครูสอดคล้องกับการปฏิบัติจริงในห้องเรียน นอกจากนี้ยังมีครูที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะคาบเรียนที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 16.66 ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่แสดงว่าครูคนนั้นใช้ภาษาไทยเกือบตลอดคาบเรียน ซึ่งตรงกับข้อสังเกตของเมาท์ฟอร์ด (Mountford, 1986: 1-9) ที่ว่าครูไทยที่สอนภาษาอังกฤษจะใช้ภาษาไทยในการสอนมาก บางครั้งเกือบ 90% ของบทเรียนภาษาอังกฤษจะใช้ภาษาไทยสอน

ซึ่งทั้งนี้จะขัดแย้งกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ที่เป็นแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ครูผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากที่สุดเท่าที่ครูสามารถกระทำได้ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พบภาษาอังกฤษมากขึ้น

4. หน้าทีภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียน

ซึ่งในการวิเคราะห์หน้าทีภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียนนั้น ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ตามแนวการศึกษาของ ซินแคลร์ และคูลธาร์ด (Sinclair and Coulthard) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับหน้าที่ของ utterance (คำพูดของครูและนักเรียน) จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียนแสดง

หน้าที่ทางภาษาอันดับแรกคือ เพื่อถามคำถามให้นักเรียนตอบ (Elicitation) รองลงมาเพื่อเสนอข้อมูลเนื้อหาของบทเรียน (Informative) เพื่อออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติ (directive) เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน (Marker) เพื่อบอกให้นักเรียนทราบว่าครูได้ยินหรือยอมรับคำตอบของนักเรียน (Accept) เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนหรือไม่ (Check) ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ในปัจจุบันนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งกล่าวได้ว่าครูผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากที่สุดเท่าที่ครูสามารถปฏิบัติได้ แต่จากการศึกษาวิจัยพบว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษยังคงมีการใช้ภาษาไทยมากอยู่ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นเพื่อเป็นการพัฒนาปรับปรุงให้ครูมีการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนมากขึ้นซึ่งสามารถดำเนินการได้ดังต่อไปนี้

1. ในหนังสือคู่มือสำหรับการสอนรายวิชาต่าง ๆ นั้นควรมีการเสนอตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อครูนำไปใช้ในห้องเรียนเช่น ประโยคภาษาอังกฤษสำหรับทำกิจกรรมหรือใช้ในการอธิบายคำศัพท์ใหม่ ทั้งนี้เพื่อครูจะได้ใช้ประโยคเหล่านั้นเป็นตัวอย่างในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนต่อไปได้

2. จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ครูมีการใช้ภาษาไทยในการแปล (Translation) เป็นปริมาณมาก ซึ่งครูบอกว่านักเรียนไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดในภาษาอังกฤษที่ครูพูดไปก่อนหน้านี้ ดังนั้นครูผู้สอนควรได้รับการอบรมหรือฝึกในการทำประโยคภาษาอังกฤษที่นักเรียนไม่เข้าใจนั้นให้เป็นประโยคง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ซึ่งจะเป็ผลดีสำหรับนักเรียน และยังเป็นการเพิ่มปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนของครูอีกด้วย

3. จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ปริมาณการใช้ภาษาไทยของครูในห้องเรียนนั้นส่วนมากครูจะใช้ในการจัดการห้องเรียน (Classroom management) ดังนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรได้รับการอบรมฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการจัดการห้องเรียนเพิ่มเติมเพราะสามารถลดปริมาณการใช้ภาษาไทยของครูในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

4. และนอกจากนี้ยังพบว่าครูจะใช้ภาษาไทยในปริมาณมากเพื่ออธิบายไวยากรณ์ภาษา (Explanation of structure) ทั้งนี้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเทคนิคการสอนไวยากรณ์ โดยที่ครูไม่ควรจะแยกไวยากรณ์ภาษามาสอนเพียงลำพังโดยการใช้ภาษาไทยบอกกฎเกณฑ์ ซึ่งครูอาจใช้กิจกรรมเข้ามาเพื่ออธิบายไวยากรณ์ภาษาก็ได้ เป็นต้น

5. ในด้านการแปลในห้องเรียนภาษาอังกฤษนั้นครูควรได้ศึกษาถึงวิธีการแปลที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน มิใช่เป็นการสร้างนิสัยที่ไม่ถูกต้องแก่นักเรียนและครูเอง

6. ครูผู้สอนควรมีโอกาสได้ดู หรือพิจารณาการสอนในห้องเรียนของตนเอง ทั้งนี้เพื่อครูจะได้เห็นข้อบกพร่องในการใช้ภาษาและได้คิดวิธีการแก้ไขและปรับปรุงให้ดีขึ้นกว่าเดิม

ข้อเสนอสำหรับงานวิจัย

1. การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะการใช้ภาษาในห้องเรียนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนเพียงฝ่ายเดียว เราไม่รู้ว่ามีผลต่อการตอบสนองของนักเรียนอย่างไรบ้าง ดังนั้น ควรมีการศึกษาทั้งการใช้ภาษาของครูและนักเรียนในห้องเรียนภาษาอังกฤษว่ามีบทบาทต่อกันอย่างไรบ้าง

2. ควรมีการถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการที่จะให้ครูใช้ภาษาอะไรในการสอนภาษาอังกฤษและเหตุผล พร้อมทั้งเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่ครูผู้สอนมีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

แตกต่างกัน ว่าปรากฏผลเป็นอย่างไร

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบถึงหน้าที่ของภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่ครูใช้ในห้องเรียนภาษาอังกฤษว่ามีหน้าที่อะไรบ้าง แตกต่างกันอย่างไรบ้าง เป็นต้น

4. จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ครูมีวิธีการแปลหลายลักษณะควรมีการศึกษาเทคนิคการแปลของครูแต่ละคนว่ามีลักษณะอย่างไรบ้าง ประโยชน์ของการแปลต่อห้องเรียนภาษาอังกฤษ

5. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาไทยของครูในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กับมัธยมศึกษาตอนปลาย ว่ามีลักษณะแตกต่างกันอย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กานดา ณ.กลาง วิธีการสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา วิทยาลัยวิชาการ
ศึกษา 2514, 99 หน้า
- กานดา สินชวนนท์ วิธีการสอนภาษาอังกฤษ องค์การคำครูสภา 2506,
94 หน้า
- นพมาศ รัตน์ปรีดากุล ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็น
ภาษาต่างประเทศของครูสอนภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์
ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 136 หน้า อัดสำเนา
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. ม.ล. รวบรวมบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา
พระนคร : ศูนย์หนังสือภาษาอังกฤษโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย, 2513
81 หน้า
- ประภา สิทธิธิดา การศึกษาหน้าที่ภาษาของประโยคคำถาม วิทยานิพนธ์ กค.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529, 319 หน้า อัดสำเนา
- ประสิทธิ์ นรคาสวัสดิ์ การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ
ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนครสวรรค์ วิทยานิพนธ์ กค.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- พวงเพ็ญ อินทรประวัติ วิธีการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สงขลา 2521, 249 หน้า
- พัชรประภา อุดยลวิทย์ หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2527, 116 หน้า

✓ วิชา นกาลัย วิเคราะห์โครงสร้างของข้อความต่อเนื่องที่ใช้ในห้องเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 ปริญญาณิพนธ์ กค.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2527, 134 หน้า

สังเวียน สฤตกุล วิธีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, มปป. 375 หน้า

สุไร พงษ์ทองเจริญ วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มิตรสยาม,
2520, 170 หน้า

_____. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน ฉบับปรับปรุงแก้ไขครั้งที่ 1
ประมวลศิลป์ 2526, 268 หน้า

Atkinson, David "The mother tongue in the classroom : a neglected
resource?" ELT Journal 41(4) October 1987

Bott, Donald E. "English as a Foreign language : The Usual Socondary
Approach" มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์ 2(2), 32 - 434, 1980

Denis, Girard. Linguistics and Foreign Teaching. Longman. 1972, 221 p.

Finocchiaro, Mary. Teaching English as a Socond language. New York,
Harper & Row, Publisher, 1969. 478 p.

Johnson, Keith. Communicative Syllabus Design and Methodology. Oxford,
Pergamon, 1982. 22 p.

Larrsen Freeman, Diene. "Form Unity to Diversity : Twenty-Five Years of
Language-Teaching Methodology" English Teaching Forum. 15(4)
October 1987.

Lewis, Michael and Jimmie Hill. Practical Techmqes for Language Teaching.
England Language Teaching Publications, 1985. 134 p.

Matthews, Alan. ed, At the Chalkface, Practical Techniques in Language
Teaching. 1985, 209 p.

Mcarthur, Tom. A Foundation Course for Language Teachers. Cambridge
University Press, 1983.

- Pattison, Pat. Developing Communication Skills, A Practical Handbook For Language teachers. with Example in English, French and German. Cambridge University Press, 1987. 272 p.
- Pride, J.B. Sociolinguistic Aspects of Language Learning and Teaching. Oxford University Press, 1979. 248 p.
- Sinclair, J. McH. and Coulthard, R.M. Towards an Analysis of Discourse. London, Redwood Burn Limited, 1978. 163 p.
- Spratt, Mary. "Should we use the L1 in the monolingual FL Classroom?" in At the Chalkface, Practical Techniques in Language Teaching. 1985. 209 p.
- Stern, H. Fundamental Concepts of Language Teaching. Oxford, Oxford University Press, 1983. 582 p.
- Urgese, Tonmaso. "L1 as a Useful Tool in Teaching Foreign Language" English Teaching Forum. 15 : 3 July 1987.
- Van Ek, J.A. The Threshold Level for Modern Language Learning in Schools. Strasbourg, Council of Europe, 1976. 165 p.
- Wilkins, D.A. Notional Syllabus. London, Oxford University Press, 1976. 92 p.
- _____. Linguistics in Language Teaching. Longman House, 1981. 189 p.

ภาคผนวก

ตัวอย่างการถอดแบบบันทึกเสียงการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ระหว่างผู้วิจัยกับครูทั้ง 8 คน และคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ครูทั้ง 8 คน นั้นจะเป็นคำถามในเรื่องเหมือนกันทั้งหมด

ครูคนที่ 1

ผู้สัมภาษณ์ : อาจารย์คะก่อนอื่นหนูจะถามเรื่องหนังสือเรียนก่อนนะคะ ที่เปลี่ยนหนังสือเรียนจาก Active Context English มาเป็น Odyssey นี้ อาจารย์พอจะเปรียบเทียบได้มั๊ยค่ะว่า หนังสือเล่มไหนเป็นอย่างไรบ้าง ตามความชอบของอาจารย์เอง

ครู : ครูชอบ Odyssey มีภาพมีสีสัน ชวนคุยโดยมีบทสนทนา ฝึกพูดได้เลย มีหลักไวยากรณ์ในบทเรียน สอนไวยากรณ์โดยใช้บทพูดไปเลยนำไปใช้ได้ ในเรื่องความยากง่ายครูว่าพอ ๆ กัน แต่เนื้อหา Active มีมากกว่า

ผู้สัมภาษณ์ : พวกกิจกรรม activity ละค่ะ เล่มไหนมีมากกว่า และมีผลดีอย่างไรบ้าง

ครู : Odyssey มีมากกว่า พวกกิจกรรมนี้เอื้อให้ครูได้พูดภาษาอังกฤษ และนักเรียนเองก็ได้พูดด้วยมากเลยตามความคิดของครูนะ

ผู้สัมภาษณ์ : ตามความคิดเห็นของครูในห้องเรียนภาษาอังกฤษนี้ ภาษาที่ครูใช้สอนควรเป็นภาษาอะไรค่ะ ภาษาอังกฤษหรือภาษาไทย

ครู : ที่จริงเราควรใช้ภาษาอังกฤษให้มาก แต่ดูสภาพจากเด็กแล้วถ้าเด็กเก่งเราใช้ได้แล้วสบายด้วยเพราะมันไหลเข้าใจกัน ถ้าเด็กอ่อนครูรู้สึกเบื่อหน่ายว่าพูดไปทำไมพูดแล้วเด็กไม่เข้าใจเด็กก็เบื่อครูก็เบื่อ คือเด็กจะเบื่อครู ครูก็เบื่อนกฏติกรรมของเด็กด้วย เด็กอ่อนจะต้องมีภาษาอังกฤษแซมนิด ๆ หน่อย ๆ แล้วค่อยดึงแกระเรื่อย ๆ แกจะเบื่อ

มากเลย ถ้าได้ไปห้อง 407 แก่ไม่เอาเลย วิธีการเดียวกันใช้กับ
เด็กไม่ได้ทุกห้อง เด็กไม่พูดเลย แล้วครูจะต้องแก้ปัญหา ครูถามว่า
ชอบมั๊ยภาษาอังกฤษ นักเรียนบอกชอบแต่ฟังไม่รู้เรื่อง แม้คำว่าship
ถามว่าแปลว่าอะไรยังไม่รู้เลย ต้องเขียนถึงจะรู้บางครั้งยังไม่
ออกหมายถึงอะไรเด็กเราด้อยในการฟังมาก ขณะนี้จึงคิดเสริม
listening ขึ้นมาหาเรื่องสั้น ๆ อ่านให้ฟัง

ผู้สัมภาษณ์ : โดยทั่วไปที่ครูใช้อยู่ละคะ

ครู : ก็ใช้อังกฤษผสมกับไทยเป็นประจำ

ผู้สัมภาษณ์ : ตามความคิดเห็นครูควรใช้ภาษาอะไรคะ

ครู : ควรใช้ทั้งสองอย่างเลย เพื่อให้ทั้งเด็กและครูมีอารมณ์ร่วมกันได้
ในการเรียนการสอน มิฉะนั้นแล้วจะแข็งกันทั้งคู่เลย

ผู้สัมภาษณ์ : ถ้าเราจะเปรียบเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ครูพอจะระบุได้หรือไม่คะ
ว่าควรเป็นสัดส่วนเท่าไร

ครู : ที่จริงก็ควรเป็นภาษาอังกฤษละนะ ถ้าสมมติเป็น grammar ต้องเป็น
ไทยล้วนเลยเพราะถ้าพูดอังกฤษกันไม่รู้เรื่อง มีศัพท์เทคนิคก็ต้องมา
อธิบายกันเป็นเวลานานจึงจะเข้าใจกันได้ บางครั้งก็เฉไปเลย ถ้า
เป็นเด็กอ่อนภาษาไทย pure จะเข้าใจแจ่มแจ้ง มันต้องเป็นสอง
อย่างผสมกัน 50 ต่อ 50 นะครูคิดว่า

ผู้สัมภาษณ์ : ครูจะใช้ภาษาไทยในกรณีใดบ้าง

ครู : เช่นอธิบายไวยากรณ์อธิบายรายละเอียดที่ไม่สามารถดึงภาษาอังกฤษ
ให้แกเข้าใจได้พอมีภาษาอังกฤษปับเด็กอ่อน ๆ จะไม่รู้เรื่องศัพท์คำ
นั้นอีก ไม่รู้จะทำอย่างไรก็พากย์ภาษาไทยจึงจะชัดเจน หากครูพูด
ภาษาไทยแกจะตอบนะตอบจ้อเลย แต่ถ้าถามภาษาอังกฤษลูกค้าถาม
ง่าย ๆ ก็ไม่ยอมตอบ คือแกไม่แน่ใจว่าที่แกเข้าใจถูกหรือผิดแกเลย

ไม่กล้าตอบเลยเลย เด็กจะแข็งคิดว่าไม่สามารถเรียนได้เลย เด็ก
ม.4 มาจากหลายแห่งมีเด็กใหม่เข้ามาซึ่งมาจากการสอนที่ไม่เหมือน
กัน บางแห่งครูจะใช้วิธีแปลคำต่อคำเช่นอ่าน reading นักเรียนจะ
นั่งแปลคำแต่ละคำจนจบเรื่องเดี๋ยวจะเปิด dictionary พื้นฐานไม่
เหมือนกัน

ผู้สัมภาษณ์ : นอกจากอธิบาย grammar แล้วมีในกรณีไหนอีกบ้างคะที่ครูใช้ภาษา
ไทยอีก

ครู : ก็อธิบายคำสั่งที่แกไม่เข้าใจก็ต้องพากย์เป็นภาษาไทย บางทีไม่อาจ
จะแปลก็แสดงท่าทางให้ดู แล้วจะฟังว่ารู้เรื่องมั้ยที่ครูทำให้ดู ถ้าถาม
ภาษาอังกฤษแกจะงง ต้องถามภาษาไทยว่ารู้มั้ยครูต้องการอะไร แก
บอกไม่ทราบครูต้องชี้แนะให้ และบางทีต้องสรุปเป็นไทยด้วยเด็กจึงจะ
เข้าใจ แม้เป็นเด็กห้องเก่งจะใช้สรุปใจความมากกว่าจะไม่พยายาม
แปลเป็นไทย

ผู้สัมภาษณ์ : เหตุผลที่ครูมีการ code switching คือสลับเปลี่ยนจากที่ใช้ภาษา
อังกฤษเป็นภาษาไทยทำไมคะ

ครู : เพื่อให้เข้าใจ และสร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียน เพราะใจจริง
เด็กไม่ค่อยชอบภาษาอังกฤษอยู่แล้ว เพราะเด็กมองเห็นว่าภาษาอัง-
กฤษไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันเท่าไรอยู่นอกห้องก็ไม่ได้ใช้ บางทีทัก
ทายครูสักคำวันหนึ่งก็พอแล้ว แกเลยคิดว่ามันน่าเบื่อ มันมัน บางทีชี้
ให้แกตอบ จะยกมือไหว่ว่าอย่าถามเลย ไม่อยากตอบ ไม่อยากพูด
ภาษาอังกฤษบางคนแกเกลียดไม่อยากพูด ซึ่งเทอมนี้ครูคิดว่าจะเสริม
listening เพราะแกฟังไม่เข้าใจ บางครั้งจึง list คำศัพท์ให้ก่อน
จะให้แกคิดว่าแกรู้ศัพท์บางแล้วพอประมวลได้ว่า ครูพูดถึงเรื่องอะไร
พอวาดภาพได้

ผู้สัมภาษณ์ : ในการสอนนั้นครูมี activity มากหรือไม่คะ

ครู : ก็ใช้ได้ เด็กอ่อนชอบเกมส์ เด็กเก่งไม่ชอบ ชอบให้ครูป้อนเนื้อหาให้
มาก ๆ แกกระหายวิชามาก เขาคิดว่าเขาไม่ได้อะไรเลย

ผู้สัมภาษณ์ : ในการทำกิจกรรมนั้นเด็กได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษกันหรือเปล่า หรือเด็ก
พูดภาษาไทย

ครู : เด็กได้พูด ได้คิด ได้ทำงานกลุ่ม บางทีให้ต่อลูกโซ่ ให้ถามเพื่อนไป
เรื่อย ๆ จะให้เขาได้พูดกันทุกคน ได้ฟัง idea ของคนอื่นบ้าง แต่
เด็กเก่งไม่ชอบนะถ้าถามบ้างก็พอได้ แต่หากมากไม่ชอบ ชอบให้ครู
บอกกฎเกณฑ์พากย์ไทยเขาคิดว่าเขาได้อะไรบ้าง แต่เด็กอ่อนชอบพูด

ผู้สัมภาษณ์ : โดยทั่วไปเด็กนักเรียนต้องการให้ครูใช้ภาษาอะไรคะ

ครู : เด็กเก่ง เราพูดภาษาอังกฤษเขาไม่ว่าอะไรเขาทำได้ แต่ในห้อง
เก่งก็มีเด็กอ่อน เขาจะนั่งก้มหน้า ถามว่าทำไม บอกว่าไม่เข้าใจ
ถามว่าไม่เข้าใจอะไร คณิต ผมไม่ทราบผมไม่กล้ายกมือตอบ เด็กไม่
กล้า อาย แล้วแต่เด็กนะ

ผู้สัมภาษณ์ : เคยมีเด็กต้องการให้ครูแปลบ้างมั้ยคะ

ครู : บ่อย โดยเฉพาะเด็กห้องอ่อน แต่เด็กห้องเก่งไม่ค่อยมี คงไม่กล้ามั้ง

ผู้สัมภาษณ์ : ครูจะใช้ภาษาอังกฤษกับเด็กในกรณีใดบ้างคะ

ครู : โดยเฉพาะคำสั่งใช้บ่อยมาก แต่หากไม่เข้าใจก็จำเป็นต้องใช้
ภาษาไทย

ครูคนที่ 2

ผู้สัมภาษณ์ : ก่อนอื่นหนูอยากจะถามเกี่ยวกับหนังสือก่อนนะคะ อยากให้ครูเปรียบ
เทียบหนังสือ Active Context English กับ Odyssey ว่าเป็น
อย่างไร ชอบเล่มไหน

ครู : ครูชอบ Active นะ ของ ม. 6 ชอบ แต่ของ ม. อื่นไม่ชอบเลย เพราะ Active มีจำนวนทันสมัย บทสนทนาใช้จำนวนจริง ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เด็กเห็นในข้อสอบ ในการ drill เด็กหรือ pattern ทาง grammar Odyssey ดีกว่านะ แต่ Odyssey คำนท์ง่ายเกินไปไม่มีอะไรแปลกใหม่

ผู้สัมภาษณ์ : ครูคิดว่าแบบเรียนเล่มไหนคะที่เอื้อให้ครูได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสอนมากกว่ากัน

ครู : Odyssey มีมากกว่านะ แต่ไม่ยาก

ผู้สัมภาษณ์ : ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ครูคิดว่าครูควรใช้ภาษาอะไรในการเรียนการสอนคะ ตามความคิดเห็นของครูเองนะคะ

ครู : อันนี้แน่นอนควรใช้ภาษาอังกฤษ หากมีการใช้ภาษาไทยควรใช้น้อยในจุดที่จำเป็นจริง ๆ แต่ที่จริงควรเป็นภาษาอังกฤษนะ

ผู้สัมภาษณ์ : ครูพอจะบอกได้มั๊ยคะว่า ภาษาที่ใช้ในห้องเรียนระหว่างภาษาอังกฤษ ภาษาไทยในกรณีใดบ้างคะ ตามความคิดเห็นนะคะว่าควรใช้ภาษาอะไรก็เปอร์เซ็นต์ อย่างไร

ครู : ภาษาไทยควรใช้ 20 เปอร์เซ็นต์ ในจุดที่เด็กที่ไม่เข้าใจจริงๆ เช่นในการอธิบายคำศัพท์ เราควรเริ่มเป็นภาษาอังกฤษก่อน ถ้าเด็กไม่เข้าใจเราก็น่าจะเป็นภาษาไทยให้ฟัง มิใช่เราใช้ภาษาไทยก่อน ครูควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษก่อนดังที่ตัวเองมีประสบการณ์มา เราเรียนภาษาอังกฤษมาเกือบตาย พวก grammar แต่เราไม่ได้ใช้เราคิดไม่คล่อง คำนท์เราสู้เขาไม่ได้เราพูดไม่เท่าเขาเพราะเราไม่ได้ฝึกเพียงแต่คำสั่งง่ายๆ ถ้าเราไม่ได้ใช้เด็กจะฟังไม่รู้เรื่อง เช่น Colse your book นั่งเฉยนะ เพราะเขาไม่เคยเจอไม่คุ้นหู ในปัจจุบันนี้เราเรียนภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์มากมาย ไม่ใช่เพื่อสอบ

อย่างเดียว ในความคิดเห็นของครุควรใช้ภาษาไทย 20 เปอร์เซ็นต์
ภาษาอังกฤษ 80 เปอร์เซ็นต์

ผู้สัมภาษณ์ : ใช้ภาษาไทยในจุดใดบ้างค่ะ

ครุ : ใช้ในจุดที่ยากเด็กไม่เข้าใจ เช่น อธิบาย grammar

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วพวกคำสั่งล่ะค่ะ ครุควรใช้ภาษาอะไร

ครุ : ครุควรใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมดเลย ไม่ควรใช้ภาษาไทย แต่ถ้าเด็กไม่
เข้าใจเราก็ไม่ควรทำให้การเรียนมีปัญหา action ก็มีช่วยนะ
ปัญหาจะเกิดขึ้นในจุดแรก เด็กไม่รู้เรื่อง เฉพาะในคาบเรียนแรกๆ
เด็กจะวอยวายในตอนหลังไม่มีปัญหา

ผู้สัมภาษณ์ : ดังนั้นพอจะสรุปได้ว่าครุจะใช้ทั้งสองภาษา

ครุ : ค่ะ ก็ใช้สลับเปลี่ยนกันไป

ผู้สัมภาษณ์ : เหตุผลล่ะค่ะที่ต้องใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษ

ครุ : คือเราดูสีหน้าเด็กออกถ้าเราพูดไปแล้ว บางครั้งเราต้องยอมรับว่า
เราพูดไปใช้จะ clear ในทุกจุด อาจเพราะภาษาเราไม่ดีมากพอที่
จะพูดให้เด็กเข้าใจ ดังนั้นเพื่อมิให้เด็กแค้นงงมากนักเราก็คลี่คลาย
สถานการณ์โดยการพูดไทย

ผู้สัมภาษณ์ : ความต้องการของนักเรียนล่ะค่ะ เขาต้องการให้ครุใช้ภาษาอะไร
ในการสอน

ครุ : เด็กส่วนใหญ่ประมาณ 60% ยังต้องการให้ครุพูดไทย เพราะแกล้งคั่น
เคยอยู่และครุทุกคนไม่เหมือนกัน บางคนยังคิดว่าพูดให้นักเรียนเข้าใจ
ดีกว่า ดีกว่าจะมาฝึกให้แกพูด ดังนั้นเราไม่สามารถกะเกณฑ์ได้ว่า
ครุทุกคนมีจุดยืนเหมือนกัน แต่ถ้าครุทุกคนร่วมมือกันใช้ภาษาอังกฤษ
ในห้องเรียนครุคิดว่าจะได้ผลนะ

ผู้สัมภาษณ์ : ในการเรียนการสอน ครุมีกิจกรรมมากมายค่ะ

ครู : กิจกรรม ครูพยายามใช้แทนที่เขาไปถึงเราจะเรียนเลขก็ warm-up
แกก่อน มีเกมส์เล็กๆ น้อยๆ เช่น นับเลข ทักทายกัน พวกกิจกรรมนี้
มีส่วนให้ครู และนักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เรามุ่งที่เนื้อหา
เกินไปซึ่งไม่มีประโยชน์ เช่น การสอน Tense ถ้าสอนแล้วเด็ก
ไม่พูดเลขก็ไม่มีประโยชน์ ที่เราเรียนอยู่เสียเวลาเปล่าๆ เด็กได้ฟัง
ภาษาอังกฤษที่ครูพูดบ่อยๆ เด็กจะคุ้นเคย การสร้างความคุ้นเคยเป็น
สิ่งสำคัญ เพราะหากเด็กไม่เคยได้ยินภาษาอังกฤษ เด็กจะไม่รู้เรื่อง
ไม่รู้ที่ครูพูดถึงเรื่องอะไร โอกาสเดียวที่เด็กจะเจอภาษาอังกฤษคือ
ในห้องเรียน ดังนั้นครูควรใช้ภาษาอังกฤษนะ สำหรับครูครูดังนี้

ครูคนที่ 3

ผู้สัมภาษณ์ : อยากให้อาจารย์พูดถึงหนังสือที่ใช้ในการสอนตอนนี้ Odyssey ว่า
เป็นอย่างไรบ้างครูชอบหรือไม่ และหากเปรียบเทียบกับ Active ที่
ครูเคยใช้ก่อนนี้จะคะ

ครู : ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก การเสนอบทเรียน Odyssey นั้นนำเสนอ
ใจกว่าเป็นเรื่องชีวิตประจำวันไม่สับสนเท่าไรนัก มีการแบ่งขั้นตอน
ต่างๆ ในบทเรียนดี Active นั้นวุ่นวายมาก ค่อนข้าง Active มีมาก
Odyssey นี้เด็กเรียนสบายกว่าเนื้อหาสบาย ๆ ไม่ยากเด็กนำไปใช้
ในชีวิตประจำวันได้ หนังสือนี้มุ่ง Communicative มีกิจกรรมด้าน
Communicative มาก มีการสร้างสถานการณ์มาให้เรา เด็กได้ฝึก
มีสถานการณ์

ผู้สัมภาษณ์ : หนังสือ Odyssey นี้เอื้อให้ครูได้ใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนหรือไม่
มากนัก

ครู : Odyssey นี้เอื้อนะ เอื้อมากกว่ามีกิจกรรมมากมาย Communicative

ครูได้ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : ตามความคิดเห็นของครูนะคะ ครูว่าในห้องเรียนภาษาอังกฤษครูผู้สอนควรใช้ภาษาอะไรในการสอนคะ

ครู : ครูคิดว่าควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเด็กจะได้ตั้งใจฟัง แต่ก็มีปัญหาเหมือนกันถ้าเราใช้ภาษาอังกฤษทั้งชั่วโมงเด็กฟังไม่เข้าใจ แต่ถ้าพยายามคงได้ แต่ grammar คงยากหากจะใช้ภาษาอังกฤษอธิบาย
• คงต้องใช้ภาษาไทยประกอบด้วย เราอธิบายเป็นภาษาอังกฤษก่อน แล้วจึงเปลี่ยนเป็นไทยอีกทีนอกจากนี้เวลาเรามีไม่มากนัก ที่จะมาใช้ภาษาอังกฤษ และนักเรียนเข้าใจได้หมดเป็นสิ่งที่ยากมาก ต้องใช้ภาษาไทยด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : ครูคิดว่าภาษาอังกฤษที่ควรใช้นั้นควรมีปริมาณเท่าใด และภาษาไทยควรมีปริมาณเท่าใดจึงจะพอเหมาะคะ ตามความคิดเห็นของครูนะคะ

ครู : ครูว่าภาษาอังกฤษควรมากกว่าภาษาไทย เพราะถ้าภาษาไทยมากกว่า เด็กไม่ได้ฝึก ฟังฟังแม้ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงไทยก็ตามนะ ก็คิดว่าไม่ได้ฟังเสียเลย

ผู้สัมภาษณ์ : พอจะระบุเป็นเปอร์เซ็นต์ได้มั้ยคะ

ครู : คิดว่าภาษาอังกฤษควรเป็น 80% นะ เพราะเด็กจะได้ฝึกในชีวิตประจำวันเด็กไม่ได้ฝึกอยู่แล้ว หากไม่ได้ฝึกกับเราในห้องเรียน เด็กไม่มีโอกาสอื่นอีก โดยทั่วไปใช้อังกฤษมากในการสอน ครูพยายามใช้นะ แต่อุปสรรคคือนักเรียนไม่รู้เรื่องและเรามุ่งเนื้อหาไวยากรณ์ด้วย ต้องใช้ภาษาไทยเข้ามาเพื่อประหยัดเวลาด้วย หนังสือนี้เอื้อให้ครูได้ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : นักเรียนเขาต้องการให้ครูใช้ภาษาอะไรในการสอนคะ

ครู : เด็กเขาก็ต้องการให้เราใช้ภาษาไทยด้วยเพราะแกฟังไม่รู้เรื่อง ฟังไม่ออกหากเราใช้ภาษาอังกฤษ

ผู้สัมภาษณ์ : ภาษาไทย มีบทบาทอะไรบ้างในห้องเรียน

ครู : มีในกรณีการสอน grammar เรามุ่งหวังให้เด็กเราสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เนื้อหาที่ยากขึ้นหากใช้ภาษาอังกฤษเด็กไม่เข้าใจ ก็ต้องใช้ภาษาไทยด้วย ถ้าแกไม่มุ่งจุดนี้ มุ่งเพื่อ communicative ก็ใช้ภาษาอังกฤษได้ตลอด

ผู้สัมภาษณ์ : นอกจากใช้อธิบาย grammar แล้วยังใช้ภาษาไทยในกรณีใดอีกบ้าง

ครู : จะใช้ภาษาอังกฤษนอกจากอธิบาย grammar แต่จริงๆ แล้วก็ยังมีบ้างที่ใช้ภาษาไทยในการอธิบายศัพท์ คำศัพท์บางคำเราใช้ภาษาอังกฤษ เด็กไม่เข้าใจต้องใช้ภาษาไทย เช่น พวก abstract noun ก็ต้องใช้ภาษาไทยเหมือนกัน

ผู้สัมภาษณ์ : พวกคำสั่งล่ะจะใช้ภาษาอะไร

ครู : คำสั่งครูจะใช้ภาษาอังกฤษ บางทีก็มีเหมือนกันที่เด็กไม่รู้เรื่องก็แปลเหมือนกัน ครูจะบอกให้นะ อังกฤษที่ครูสอนเป็นอังกฤษหลักซึ่งจะมุ่งเน้น grammar ใช้ภาษาไทยมากโดยเฉพาะครูไทยอธิบายไวยากรณ์มาก มันติดนิสัยเคยชินด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : สรุปภาษาที่ครูใช้สอนในห้องเรียนคือ

ครู : ทั้งสองภาษาปนกัน อังกฤษบ้างไทยบ้าง แต่ไทยจะน้อยกว่าอังกฤษ

ผู้สัมภาษณ์ : เหตุผลที่ต้องใช้ภาษาไทยล่ะคะ

ครู : เพราะเด็กไม่เข้าใจ เราต้องแปล เรามองสีหน้าเด็กหากรู้เรื่องก็ไม่ต้องแปลแต่หากเด็กงงไม่รู้เรื่องก็ต้องแปลใช้ภาษาไทยเข้ามา ขึ้นอยู่กับเด็กด้วย เด็กเก่ง O.K. เด็กอ่อนประโยคภาษาอังกฤษง่ายๆ ก็ไม่เข้าใจ หากไม่ใช้ภาษาไทยก็ตี แต่เรายอมรับว่าเราไม่พร้อมเท่าที่ควร ทั้งด้านอุปกรณ์ต่างๆ เวลาหากมีอุปกรณ์พร้อม O.K. ใช้ภาษาอังกฤษได้หมดเลย เราไม่มีเวลาพอไปเตรียมอุปกรณ์ เวลาเด็กเห็นเข้าใจโดยที่เราไม่ต้องพูดก็ได้อุปกรณ์หากพร้อมจะดีมากเลย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ

นางสาว อรชร กิจการ

เกิดวันที่

26 พฤศจิกายน 2505

สถานที่เกิด

อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

บ้านเลขที่ 542/2209 หมู่บ้านเสนาวิลล่า'84
ถนนแอปเปิ้ลแลนด์ คลองจั่น บางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2524 มัธยมศึกษาปีที่ 5 (แผนกศิลป-ภาษาฝรั่งเศส)
จากโรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช
จังหวัดนครศรีธรรมราช

พ.ศ.2528 ศศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษา
ฝรั่งเศส) จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี

พ.ศ.2533 กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา)
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษลับเปลี่ยน^๗กับภาษาไทย และหน้าที่ของ
ภาษาอังกฤษที่ครูไทยใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ
ของ
อรรถ กิจการ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา
กุมภาพันธ์ 2533

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ

1. ศึกษา ปริมาณ ลักษณะและเหตุผลที่ครูใช้ภาษาอังกฤษสลับเปลี่ยนกับภาษาไทยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนกับการปฏิบัติจริงของครู

3. วิเคราะห์หน้าที่ของภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียน

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยคือ ครูไทยผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รายวิชา อ.311 อ.513 และ อ.615 โรงเรียนกัลยณีศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2532 จำนวน 8 คน คนละ 3 คาบเรียน ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตและอัดแถบบันทึกเสียงการสอนของครูดังกล่าว รวมทั้งสัมภาษณ์ครูถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน

ผลการวิจัยพบว่า ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของครูที่คำนวณโดยจำนวนกลุ่มคำและประโยคมีปริมาณมากกว่าการใช้ภาษาไทย ในทางตรงกันข้ามหากคำนวณโดยจำนวนคำปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของครูจะมีน้อยกว่าการใช้ภาษาไทย และปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของครูแต่ละคนจะลดลงในคาบเรียนที่ 2 และ 3 ในขณะที่ปริมาณการใช้ภาษาไทยจะเพิ่มขึ้น ภาษาไทยที่ครูใช้เป็นไปเพื่อ การแปล การจัดการห้องเรียน การเสนอข้อมูลเพิ่มเติม คำสั่ง คำถาม และการอธิบาย ไวยากรณ์ภาษา สาเหตุที่ครูต้องใช้ภาษาไทยสลับเปลี่ยนกับภาษาอังกฤษก็คือ ครูคิดว่านักเรียนไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ครูพูด นอกจากนี้ยังมีในบางกรณีที่ครูไม่สามารถระบุถึงเหตุผลที่ชัดเจนได้

เมื่อนำผลการสัมภาษณ์เปรียบเทียบกับ การปฏิบัติจริงของครู พบว่า มีครูร้อยละ 50 ที่มีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนสอดคล้องกับความคิดเห็นของตนเอง ส่วนที่เหลือมีปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษน้อยกว่า หน้าที่ทางภาษาของภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในห้องเรียนเรียงลำดับตามปริมาณการใช้มากน้อยดังต่อไปนี้ การถาม การเสนอข้อมูล เนื้อหาบทเรียน การสั่ง ดึงดูดความสนใจ ยอมรับคำตอบของนักเรียน ตรวจสอบว่านักเรียนมีปัญหาหรือไม่ เป็นต้น

A STUDY OF ENGLISH-THAI CODE-SWITCHING AND FUNCTIONS OF THE ENGLISH
USED BY THAI TEACHERS IN ENGLISH LANGUAGE TEACHING

AN ABSTRACT

BY

ORACHORN KITCHAKARN

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University.

February 1990

The purpose of this study was to investigate teachers' use of English-Thai code switching in English classrooms.

The objectives of this research were:

1. to study the frequency of, nature of and reasons for English-Thai code-switching in English classes.

2. to compare the opinions on the appropriate use of English of the teachers observed with their recorded classroom practice.

3. to analyze the functions of English used by teachers in English classrooms.

The data were collected from observations, tape-recordings of three classes of each teacher and individual interview with teacher subjects about the appropriate uses of English in the classroom.

The population comprised eight English teachers of Mathayomsuksa 4, 5 and 6 in Kanlayaneesrithammarat School, Nakornsrihammarat, in academic year 1989.

The results of this study show that the amount of teachers' use of English in terms of utterances is slightly greater than the use Thai, but slightly smaller in terms of words. The amount of English use decreased in the second and third of the observer classes. The teachers used Thai for translation, classroom management, presentation of further information, instructions, questions and explanation of structure.

In the interview, the teachers expressed the opinion that the use of Thai in teaching English was convenient when teaching and learning was halted by the students' failure to understand English. However, on some occasions, teachers could report no reason for using Thai. The comparison between the teachers' opinion on the appropriate use of English in classroom from the interviews and their actual practice in the English classroom shows that in 50 percent of cases teachers' opinions and their actual practice are in line. In the remaining cases the amount of English used in actual practice is lower than the teachers' opinion.

The most common functions of English used by teachers in the classroom are, in descending order, to elicit and to inform, to direct, to draw students' attention, to accept, to check and to evaluate.